

ORAK ÇEKİÇ

Sayı 95 Şubat 1997 Fiyatı: 20.000

Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği Merkezî Yayın Organı

Gerçek bir komünist parti inşası için ayrım çizgisi

Örgütümüzün parti konusunu gelişimiyle birlikte nasıl ele aldığımız anlatan çeşitli yazılarımız bulunuyor. Küçük Ama Çelikten Bolşevik Müfrez, II. Konferans Belgeleri, Devrimci Yükseliş ve II. Konferans, Atılma Çağrısı, Partiyi ve Devrimi Birlikte Örgütlemek, Devrim Yapma Bilinci, Tempoyu Yükseltmeliyiz, Günün Devrimci Görevlerinden Sorumluyuz, Tarih Önünde Sorumluyuz, bunlardan başlıcaları. Bu yazılarımızda stratejik bir görev olarak parti konusu, teorik, siyasal, örgütsel gelişimimiz, Örgüt tarihiyle birlikte ve çeşitli dönemlerin içerisinde ele alınmaktadır. Ayrıca, Leninist normların temel alındığı kadrolaşma, yapı ve işlerlik, çalışma tarzına ilişkin sorunlar, çeşitli yazılarımızda işlenmiştir. Bunların birbirini tamamlayıcı ve sistematik bir bütünlük oluşturduğu, örgütsel inşanın temellerinin atıldığı görülecektir. Önümüze kendimizi parti düzeyinde örgütlenme görevini, gelişme düzeyimiz ve günün yakınlığıyla birlikte bir görev olarak daha net ve kesin çizgilerle koyarken, sağlanan birikim ve onun bilince çıkarılması önemlidir.

Parti inşa sorununa yaklaşımımızın aydınlatıcı çizgileri nelerdir? Bugün geldiğimiz noktada, onları önümüzdeki çözüm

bekleyen görevlerle birlikte nasıl ele alıyoruz? Parti inşa sorununa yaklaşımda teorik ve tarihsel perspektif, çıkış noktaları ne olmalıdır?

Parti inşa sorununa yaklaşımımızda ilk vurgulanması gereken, Örgütümüzün kuruluşundan itibaren parti konusunu bir stratejik görevler bütünlüğü içerisinde ele almış olmamızdır. Bu görüşümüzü II. Konferans Belgeleri'nde:

*"Leninist bir parti, hem nitelik hem de nicelik açısından çok yönlü, tutarlı ve birbirini bütünlükleyen bir gelişme sürecinin ürünü olarak şekillenir ve ortaya çıkabilir
Devamı sayfa 2'de*

BU SAYIDA:

- Gerçek bir komünist parti inşası için ayrım çizgisi
- Parti tarzı mücadele üzerine
- Örgütsel güvenliğinin korunması
- Bir yoldaşın kişisel raporundan...
- Şehitlerimiz göndere çekilmiş bayrak gibi hep en önde yürüyecekler!
- Gelenegin izinde...

ancak. Partileşme süreci ne salt ideolojik siyasal gelişmeye, ne salt sayısal olarak büyüme ve kitleselleşmeye veya ne de salt profesyonel devrimci bir çekirdek yaratmaya indirgenebilir. Büyüme ve gelişme her yönde, birbirini tamamlayan diyalektik bir bütünlük içinde ve tutarlı ML karakterde olmak zorundadır. Ancak böyle bir gelişme sürecinin belli bir olgunluk düzeyine ulaştığı noktada parti ortaya çıkar.” (Stratejik Bir Görev Olan Parti İnşa Görevinin Neresindeyiz?)

Parti inşa sorununun ana yönlerinin bütünsel ele alınışı, örgütsel inşayı, ideolojik siyasal inşanın kendiliğinden bir devamı, ya da bir sonraki aşamanın görevi olarak gören oportünist yaklaşımlarla ayırım noktamızı oluşturmaktadır. ML bir bütünlüğe ulaşmakta, herbiri diğerinin gelişimi üzerinde etkili olan teorik, siyasal, örgütsel, pratik inşa görevlerinden birinin ihmali, kaçınılmaz bir şekilde -bir anda olmasa bile- diğerlerinde de bozulmaya yol açar. Onun için bu ayırdedici dir.

Parti inşasının ideolojik-teorik, siyasal, örgütsel ve pratik görevlerinin, şu ya da bu aşamada birinin ya da diğerinin öne çıkmasından bağımsız olarak bütünsel kavranışı, her dönemde parti konusunun niteliksel bütünlüğünü gözeten parti tutum içerisinde olmamızın sigortası olmuştur. Bu görevlerden birinin ya da diğerinin geride kalması, eksikliği durumlarında bu stratejik bütünselliğin oluşturduğu ölçütlerle kendimizi değerlendirebilme olanağını vermektedir.

Yine bir diğer ayırım noktası, parti öncesi örgüt ile parti arasındaki ilişkinin net kuruluşudur. II. Konferans Belgeleri’nde bu konuda da şunlar söylenmektedir:

“Eğer onun gerçekten Leninist bir partiye evrilməsi isteniyor ve bunun mümkün olması bekleniyorsa, parti öncesi çekirdek, bütün belli başlı yönlerde Leninist partinin karakteristik özelliklerini az çok gelişmiş bir

halde bünyesinde taşımak zorundadır. Aksi takdirde, revizyonist, oportünist, menşevik bir yapıdan artık evrim yoluyla Leninist bir parti çıkmaz. Parti öncesi çekirdek ile hedeflenen partinin nitelikleri arasında olması gereken bu zorunlu uyum, özellikle örgütsel pratik alan söz konusu olduğunda çok daha ileri ve gelişmiş olmak zorundadır. ML bir nitelikte olması koşuluyla strateji sorunlarında, hatta programın kendisinde kimi eksiklikler ve yetersizlikler olması, parti öncesi çekirdeğin partiye dönüşmesinin önünde belirleyici bir engel değildir. Temelde ML genel bir çizgiye ve Leninist bir örgütlenmeye sahip olunduktan sonra bu eksiklikler ve yetersizlikler zaman içinde de kolaylıkla giderilebilir... Sayısal güç zaten hiçbir zaman parti olabilmenin belirleyici bir koşulu değildir... Ama parti öncesi örgütün partiye dönüşebilmesi için, ... onun baştan Bolşevik bir karakter taşıması zorunludur. Güçlü ve gelişmiş bir Bolşevik karakter taşımadıkça, ... parti öncesi bir yapılanmanın partiye dönüşebilmesi olanaksızdır.” (Sf. 106)

Özsel devamlılık ilişkisinin kuruluşu, örgütsel yapının Bolşevik niteliğe uygunluğunu, parti öncesi örgütün gelişiminde partisel ölçütlerin rehber edilmesini olanaklı kılmaktadır. Dolayısıyla, parti öncesi komünist örgütün en üst gelişme düzeyinden, olgunlaşmış haliyle partiye dönüşmesinin perspektifini oluşturmaktadır bu görüş.

Öte yandan parti öncesi örgüt ile ihtilali komünist parti arasında özsel bir bağın varlığıyla oluşan devamlılık içerisinde birinden diğerine geçiş, basit bir niceliksel gelişme sorununa indirgenemez. Bu parti inşa sorununda iyi kavranılmayan önemli bir yanlıgı konusudur. Partiye dönüşecek parti öncesi örgüt, embriyonik bir gelişimden başlayarak partiye doğru evrilir. Onun tüm temel unsurlarını başlangıçtan itibaren oluşum halinde içermeye özelliğinde ol-

malıdır. Bu temel yönlerin hep birlikte gelişmesinin ileriki bir aşamasında partiye dönüşüm olacaktır. Komünist partisi, parti öncesi örgütün üst bir niteliğe ulaşmış halidir. Parti konusunda sağlıklı bir idealizme düşmemek kaydıyla, her bir temel yönün belli bir niteliksel gelişme düzeyine ulaşmasıyla, hepsinin birlikte organik olarak bir üst niteliği oluşturması gerekir. Bir şeyin ilk ve gelişmemiş haliyle, onun tüm fonksiyonlarını yerine getirecek düzeydeki gelişmiş hali arasındaki ayırdedici fark görülmelidir. Kuşkusuz partinin inşası partinin ortaya çıkışından sonra da sürecektir, kimi eksik yönlerin giderilmesini de içerecektir bu süreç. Hatta şu da söylenebilir, kimi zaman mücadelenin koşulları, bazı yönlerden gerekli gelişmeyi sağlamadan erken bir şekilde parti olmayı emredebilir. Tüm bunları gözardı eden bir mükemmeliyetçilik içerisinde değiliz. Fakat parti öncesi örgütle komünist partisi arasındaki basit bir niceliksel devamlılık ilişkisi kuran, ikincisinin organik olarak daha gelişmiş bir yapıyı, üst bir niteliği oluşturduğunu gözardı eden oportünizmle ayırım net çizilmelidir. Bu ayırımın görülmemesi sorunun basit bir ele alınışına götürmekte ve parti öncesi örgütün kendisini ileri hedeflerle donatmasını, partisel ölçütlere yürütmesini önlemektedir. İkincisi, bazı yönlerden gelişme göstermiş olan örgütlerin kendilerini kolaylıkla parti ilan etmelerine yol açmakta fakat eskisinden pek

farklı olmayan bir pratik sergiledikleri için de hayal kırıklığı yaratmaktadırlar. Lenin, kapitalizmin örgütlü dünyası karşısında proletaryanın örgütünden başka silahının olmadığını söylemişti. Bu sözler, partinin hangi niteliksel karşıtıyla denk düştüğünü gösteren derin bir anlama sahiptir. Bu yönden öncü komünist partisini idealleştirmeçiyiz çünkü o, düşürülmektedir. Bugün işçi sınıfını ve emekçi kitleleri, kölelikten özgürlüğe taşıyacak olan önder ve yönetici bir gücün, onlar için umut oluşturacak düzeyden örgütlenmesi sorunu olarak kavramalıyız partinin oluşturulmasını. Öncü komünist partisi, anlam ve ifadesini bu düzeyde bulmalıdır. O ilkelğin, amatörlüğün, gerilğin örgütü olamaz.

Parti konusuna yaklaşımda önemli tespitlerimizden birisi, parti sorunuyla devrim ve iktidar

ilişkisini kurduğumuzdur. Devrim Yapma Bilinci, Partiyi ve Devrimi Birlikte Örgütlemek, gibi yazılarda ifade ettiğimiz görüşler, partinin bu noktada ulaşması nitelik ölçütünü ve hedefinin ne olması gerektiğini net çizgilerle ortaya koymaktadır. Konuyla ilgili olarak, Günün Devrimci Görüşlerinden Sorumluyuz, başlıklı yazımızda:

“Bir bütün olarak örgütsel gelişmemizin sorunları, partiye doğru ilerlemenin sorunları olarak kavranılmalıdır. Bir dönem önce ‘Partiyi ve devrimi birlikte örgütlemek’ sloganını ileri sürdük. Bu, örgütümüzün stratejik yönelimlerinin belirlenmesiydi; kadrolarımız için kişisel gelişimlerini örgüt

*Parti öncesi örgütle
komünist partisi
arasındaki basit bir
niceliksel devamlılık ilişkisi
kuran, ikincisinin organik
olarak daha gelişmiş bir
yapıyı, üst bir niteliği
oluşturduğunu gözardı
eden oportünizmle ayırım
net çizilmelidir. Bu
ayırımın görülmemesi
sorunun basit bir ele
alınışına götürmekte ve
parti öncesi örgütün
kendisini ileri hedeflerde
donatmasını, partisel
ölçütlere yürütmesini
önlemektedir.*

yönelimiyle birleştirmenin de sloganı oldu. Onu nasıl anlamalıyız? Parti ve devrim-sosyalizm arasındaki ilişkide bir içiçelik, aynı zamanda aşamalılık vardır. Devrimi örgütleyecek olan partidir. Onun her düzeyde ve bütün cephelerde öncülüğü olmadan devrim örgütlenemez. Sosyalizmin zaferinin mutlak koşuludur öncü komünist parti. Parti ile devrim arasında bir zorunluluk ilişkisi olduğu gibi bir içiçelik de vardır. Devrimi, sosyalizmi gerçekleştirmenin ilk, ana toplumsal hücreyi, proleter çekirdeği partidir. Dönüşüm ve dönüştürme onunla başlar. İkincisi, biz, amaca uygun bir araçtan, bizi devrime götürecektir, onu örgütleme güç ve yeteneğine sahip bir partiden, sosyalizmi kuracak ve yaşatacak bir partiden, böyle bir partinin örgütlenmesinden söz ediyoruz. Kendisini parti olarak ilan eden, ama buna uygun bir yapıda olmaktan, güç ve inandırıcılıktan uzak örgütlerle temel bir ayırım çizmek için..." (Orak-Çekiş, Sayı 84)

Sosyal devrim örgütü olarak, devrim yapacak bir örgüt olarak partiyi örgütlemek, ayırdedici bir çizgidir. Parti konusunu, devrim ve iktidar sorunuyla birlikte ele almak, bizi yanlışya düşmekten, kendimizi geri ölçülerin içerisine hapsedmekten uzak tutmaktadır. Bu yaklaşım, geleneksel sınırlı parti düşüncesinden, kendisini amacıyla, ulaşmak istediği hedefle birlikte tanımlayan, konumunu bunlara uygun görevlerle birlikte ele alan parti düşüncesine, devrimci bir kopuştur.

Devrimi ve sosyalizmi örgütlemenin bir aracı olarak parti yaklaşımı, ilk anda genel bir düşünce gibi görülebilir. Opportünizm tarafından amaç ve araç arasındaki ilişkinin açık ya da örtük koparılması, stratejik görevler arasındaki bağları tekrar kurulmasını önemli kalmaktadır. Bu bağ kurarken özgül ve ayırdedici olan ise, ülkemiz devrimci hareketinin tarihsel gelişim sürecine, onun açıklanmasına dayandırarak ele alınmıştır. Bu onu genel bir düşünce ol-

maktan çıkarmakta, objektif tarihsel gelişmelerin ortaya çıkardığı sorunlara; eksiklik ve zaafı, subjektif yönden nasıl bir örgütle müdahale edilmesi gerektiği konusunda somut bir yanıt oluşturmaktadır. Parti inşa konusunu ele aldığımız belirtilen yazılarda, objektif subjektif koşullar arasındaki ilişki oportünizmin tahrifatından kurtarılarak değerlendirilmekte, subjektif etkenin dinamik rolüne işaret edildikten sonra, ülkemiz mücadele tarihinin eleştirel bir değerlendirilmesiyle parti odağından daha gelişkin bir subjektif faaliyetin örgütlenmesinin gerekliliği belirtilmektedir.

Parti inşasının sorunlarına her dönemde, dönemin görevleriyle ilişki kurarak yaklaştık. Bu birincisi, ideolojik-teorik, politik, örgütsel, pratik görevlerin genel bir ele alınışı değil, bulunulan dönemle bağlı kurularak değerlendirilmesini getirdi. İkincisi devrim ve iktidar hedefiyle ilişkinin dönemin içerisinden kurulmasını ve her dönemde görevlerin bu perspektifle belirlenmesini sağlamaktadır. Emperyalizm ve proleter devrimler çağının çelişkileri temeli üzerinde gelişen yeni tüpe parti düşüncesinin canlı ve tek doğru uygulamasıdır bu yaklaşım. Parti konusunu kendiliğinden öğütlerden kurtarmakta, stratejik programatik görevlerle, dönemsel ve genel politik ve örgütsel görevler arasındaki bağların doğru ve devrimci kuruluşunu sağlamaktadır. Parti inşası sorununun dönemin görevleriyle birleşik ele alınması, bu yolu tutan parti inşa düşünceleri kaçınılmaz bir ölümlük, en hafif haliyle bir aşamalılık içerisinde kalmaktadırlar. Ve sadece devrimci pratiğin zayıflığıyla değil, dönemsel politika ve taktığın, aynı zamanda teorinin sorunlarına canlı ve nirengi noktalarına uzak bir yaklaşımın örneği olarak ortaya çıkmaktadırlar.

İçerisine girilen döneme de belirtilen düşüncelerle ve taktik yaklaşım güçlendirilerek girilmiştir. Bu konuda da Orak

Çekiçlerde:

“Gündemdeki sorunlara doğru ve zamanında yanıt veremeyen, siyasal mücadele alanında etkinlik gösteremeyen bir hareket partileşemez... Eğer kitle eylemleri gelişiyor ve yer yer, giderek artan şekilde inisiyatif almaktaysalar, devrimci iradenin savunmadirenme iradesi ile sınırlı olmaktan çıkarılması, değiştirici, dönüştürücü bilincin güçlendirilmesi, taktiklerin ve savaşımın buna uygun hale getirilmesi gerekir. Sürece denk devrimci taktikler geliştiremeyen, taktiğinde öncü rolü oynamayan bir örgüt parti olamaz.” (Sayı 81, Devrim Yapma Bilinci)

Bunun için dönem kavrayışıyla birlikte, taktiğe uygulanabilirlik kazandıracak bir güç oluşumu, altyapı ve alan genişlemesi gerekiyordu. Sayıca az kadrosal güçler, birkaç bölgede sınırlı çevre güçleri içerisinde sürdürülen çalışma, bir bütün olarak dar bir örgüt yapısından, daha geniş bir kadrosal temele dayanan, öncelikle tüm merkezi bölgeleri kapsayıp ülke düzeyine taşınacak bir çalışmanın yürütülmesi, sınıf ve kitle çalışmasının çevresel olmaktan çıkarılıp herbir alanda sistemleşmiş ve süreklileşmiş bir örgütsel faaliyet düzeyine çıkılması yönünde sağlanan ilerleme partiyeye doğru gelişmemizin sıçrama halkalarından birisini oluşturmaktadır. Çünkü, gelişmiş bir siyasal toplumsal yapı içerisinde, bir sınıfı temsil eden siyasal güç ancak ülke düzeyinde merkezileşmiş bir faaliyet yürütüyorsa, kendisini parti olarak tanımlayabilir. Dar, yerel, çevresel güçlere

dayalı ve çalışmasını bu sınırlar içerisinde sürdüren bir yapı, bazı yönlerden gelişmiş dahi olsa parti niteliği kazanamaz.

Günümüzde politik mücadelenin nasıl ve hangi zeminlerde yürütüldüğüne baktığımızda, başka türlü olamayacağı görülür. Siyasal iktidar savaşımını yürütecek, bu noktada alternatif olma iddiasında olan bir örgütün kendisiyle ilgili her türlü öznelci tanımlamanın ötesinde kullanacağı nesnel ölçütlerden birisi bu olmalıdır. Egemen sınıfın merkezi iktidar yapısına karşı, iddialı olacak nitelik ve nicelikte bir politik güçle çıkılmasıdır.

Örgütümüz, 12 Eylül öncesi, devrimci halk hareketinin yükseliş döneminde, TİKB olarak çok kısa bir dönem mücadele edebildi. Mücadelesini uzun yıllar 12 Eylül gericiilik koşulları içerisinde yürüttü. En koyu gericiilik yılları içerisinde tasfiyecilikle de net bir ayırım çizilerek sürdürülen mücadele döneminden sonra, alınan darbelerle merkezi örgütsel faaliyetin sürdürülememesiyle çalışmalarımız kesintiye uğradı. Bu evre ve genel olarak dar ve sınırlı güçlerle yürütülen bir çalışmadan sonra, güçlü bir dönem kavrayışıyla ‘89 sonrası başlayıp II. Konferans’tan sonra daha bilinçli hale gelen ve ivmelenen atılım, TİKB’nin partileşmek için daha geniş ve güçlü bir örgütsel temel

yaratması yönünden büyük değer taşımaktadır. En başta dar ve çevresel bir örgütsel çalışmanın geliştirdiği düşünce ve alışkanlıkları yenme, sınırlılıklardan kurtularak çalışmaların öncü ve süreci ilerden kucak-

Kendisini parti olarak tanımlayacak bir örgüt, alternatif politika ve taktiğin uygulanması için gerekli olan maddi siyasal gücü oluşturmayı başarmalı ve sınıf savaşımını politik müdahale yoluyla geliştirmelidir. Genel bir teorik mücadeleyle, genel bir programın savunulmasıyla ve sadece temel devrimci sloganlarda öncü bir parti çalışması yürütülemez.

layacak bir anlayışla yürütülmesi yönünde zorlu bir çaba sergilenmiştir. **Örgütlenmenin Sorunları-Alan Örgütçülüğü, Önderlik Yöntemleri Üzerine, Komünist Kitle Çalışması, Yeni Bölgelere Açılmak, Yeni Örgütçü Tipi, Önder Olmak** bu amaçla kaleme alınmış yazılardır. Bunların sonucu olarak çalışmanın içerik ve anlayışlarında sağlanan gelişmeyle birlikte, yeni bölgelere açılmanın yanı sıra, yeni alanlara, çeşitli sınıf ve tabakaların içerisine doğru genişleyen bir çalışma düzeyine ulaşılmıştır.

Politik ve örgütsel çalışma için daha geniş bir temel yaratılması, bölge ve alan açılımları, çalışmanın parti düzeyine çıkarılması için daha ileri ve gerekli olan düzlemin yaratılmasıdır. Bu gerçekleştirilmeden ve politik sınıf savaşımı alanında anlamlı ve etkin bir politik güç olunmadan partisel bir faaliyet yürütülemez. Bu açıdan ön bir gelişme sağlanmıştır. Daha geniş ve çok yönlü bir örgütsel faaliyet düzeyine geçiş, bize en başta, iktidar perspektifini teorik ve genel bir düşünce olmaktan çıkarak taktiksel düşüncede ifadesini bulan bir somutluk kazandırma olanağını vermiştir. Bir yerlerde bulunma, olma düşüncesinden, bulunulan yeri politik ve örgütsel olarak belirleme; yön verme, iz bırakma, damgayı vurma kavrayışına geçiş, pratik düşüncemizin temelini yerleşmektedir. Bu daha da güçlenecektir ve örgütümüzün maddi güçleri büyüdükçe de genel ve hakim bir ölçü haline gelecektir.

Dikkat edilirse, son dönemde yazılarımızda vurgunun taktik üzerinde yoğunlaştığı görülür. Kuşkusuz bu bir yönüyle dönemle ilgilidir ama daha temelden ve parti sorunuyla ilgili olarak bakacak olursak; Stalin, Leninizm, emperyalizm ve proletarya devrimleri çağının teorisi ve taktiğidir, der. Taktiğin özgün rolüne de vurgu yapan bu düşünce, çağın keskinleşen ve sosyal devrimlere zemin oluşturan çelişkileri üzerinde doğup, yükselen Leninizmin de-

vrimci tanımlanmasıdır. Kendisini parti olarak tanımlayacak bir örgüt, alternatif politika ve taktiğin uygulanması için gerekli olan maddi siyasal gücü oluşturmayı başarmalı ve sınıf savaşımını politik müdahale yoluyla geliştirmelidir. Genel bir teorik mücadeleyle, genel bir programın savunulmasıyla ve sadece temel devrimci sloganlarla öncü bir parti çalışması yürütülemez. Merkezi ve alanlara dönük politikalar ve taktikler, örgütsel çalışma yürütmenin ve sınıf mücadelesini devrimci yönde geliştirmenin zorunlu biçimleridir. Politikasız ve mücadelenin gereksinmelerine göre taktik geliştiremeyen bir örgüt, bırakalım parti olarak tanımlanmayı, sınıf savaşımında ciddiye alınacak bir güç olarak tanımlanmaya bile layık değildir. Henüz küçük bir grup çevre yapısı içerisindeyken, bir programın dahi temel çizgileri ortaya çıkmamışken, ya da dar bir örgüt yapısı içerisinde oldukça sınırlı güçlere sahipken, sınıf mücadelesinin politika ve taktikler düzeyinde yürütülmesi pek olanaklı değildir. Ama az çok gelişmiş bir örgüt yapısına sahip ve parti olma iddiasını taşıyan bir örgütün, dönemsel ve genel politikalarla ve taktik geliştirerek kitlelere gitmesi, siyasal ajitasyon ve eyleminin bu içerikte olması şarttır. Devrimci politika ve taktikler, sınıf savaşımını geliştirici, aynı zamanda bir partinin kitlelerle ilişkisinde dönüştürücü halkalar olduğu gibi, karşı devrim kaşısındaki duruş netliğini göstermesi ve oportünizmle ayırmanın net ve süreklileştirilmiş bir şekilde çekilmesi açısından önemlidir.

Örgütümüz TİKB, ilk inşa döneminin ardından merkezi dönemsel taktikler (12 Eylül döneminde taşıyıcı oportünizmle sınır çeken devrimci taktiğimizi burada anlam gerekiyor) geliştirirken, giderek bunu, alan politikaları ve dönemlerdeki iç gelişmelere, olaylara uygun taktikler, geliştirme yönünde ilerletti. Bu konularda iyi örnekler yaratmaya başladığımız, yadsınamaz bir

gelişme sağladığımız görülecektir. Buna geçen yıl içerisinde, 1 Mayıs, SAG taktiklerini ve son olarak da, 1 Mayıs'ın hemen arkasından açıklanan Genel Grev, Genel Direniş taktiğini örnek olarak verebiliriz. Genel Grev, Genel Direniş, işçi ve emekçi kitle hareketinin, Kürt ulusal devrimci hareketinin, çeşitli toplumsal dinamiklerin aldığı biçimleri ve gelişme yönünü değerlendiren ve bunların bütününi daha ileri bir mücadele hedefinde birleştirmenin taktiği idi. İzleyen dönemde kitlesel harekette yaşanan durgunluk da taktiğin yönünü değiştirmemizi gerektirmedi. Çünkü hareketin nesnel akış yönü ve varolan potansiyel güç, bizi, hareketin baskılar vd. nedenlerle bir bütün olarak daha ileri bir çıkış yapamamasının da bir sonucu olan konjonktürel durgunluğa göre değil bizzat bundan da çıkış sağlayacak bir mücadele biçiminde ısrarlı olmaya yöneltti. Bugün bu ısrarın doğruluğu, gerek kitlesel hareketin gelişmesi ve genel grev sloganının buralardan yükselmesiyle, gerekse birçok örgüt tarafından genel grev taktiğinin ileri sürülmeye başlanmasıyla, görülüyor. Ama bugün de örgütümüz, taktiğinde, sadece genel grev, genel direniş ajitasyonu yürütmenin yeterli olmayacağı, genel grevin politik taleplerinin geliştirilmesi ve sendika ağalarının, reformist güçlerin etkinliğini kırarak biçimlerle yürütülmesi gerektiği üzerinde vurgularını yoğunlaştırıp, buna uygun politikalar geliştiriyor.

Alan politikalarımız açısından AF-MK'yı, pratiğe taşımakta en çok zorlandığımız EKK'yı, özellikle de bu nedenle örnek olarak verebiliriz. EKK, nedir bu politikanın özelliği? Birincisi, bir kriz döneminde işçi sınıfının varolan örgüt biçimlerinin, birikegelmiş ve altdilememiş zaafıyla da birleşerek, sınıf hareketini bir direnme çizgisinde tutmakta dahi yetersiz kalışı karşısında, onlardan kopmayan, ayrık durmayan fakat hareketi politik ve örgütsel

olarak daha ilerden kucaklamayı amaçlayan bir politika olması; ikincisi, sadece bir kriz dönemiyle sınırlı olmayan, aynı zamanda onu kapitalist yöntemlerle aşmak için geliştirilen, emperyalist tekellerin üretim örgütlenmesindeki emek güçlerini örgütsüz bırakan kapsamlı saldırısına karşı politika düzeyinden alternatif bir açılımı içermesi; üçüncüsü, işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketinin yakıcılaşan, mücadelenin üzerinde odaklaştığı konularını kapsayan taleplerle, bunlarla yetinmeyerek onları programatik düzeyden temel taleplerle ilişkilendiren bir yaklaşımın ortaya konulması; dördüncüsü; en başta bu özelliğiyle, sınıf hareketinin öncü unsurlarından başlayarak, savunma değil saldırı perspektifiyle örgütlenme görevini önüne koymaktadır. İşte bu temel özellikleriyle, süreç ileri bir perspektif getiren özgül bir politikadır EKK. Ve o, politikayla örgütsel durumumuz arasındaki açığı genişliğini; işçi sınıfı çalışmamızdaki altyapı ve temel yönelim zayıflığını, kadrosal yetersizliği, bir alan çalışmasının ve özel bir politikanın politik ve örgütsel açılımını sağlayacak mekanizmalardaki eksiklikleri, kısacası daha üst bir örgütsel düzeye, bir partileşme düzlemine çıkış açısından varolan zaaf ve eksiklikleri de, açının en geniş olduğu yerden görmemizi sağlamıştır.

Örgütsel gelişmemizin geldiği düzey, çözüm bekleyen yeni sorunları da koymaktadır karşımıza. Gelişme içerisindeki eksik, zayıf ve zaaf yönleri de daha belirgin olarak göstermektedir. Örgütsel gelişme sürecimizi devrimci bir eleştirelilikle özüm-lüyoruz. Kuşkusuz bu süreç, yenilen darbeler, kavrayış zayıflıkları, yeni koşullara ayak uydurmakta yaşanan zorlanmalarla oldukça zorludur. Bunlara yeni olanı, deneyim eksikliğini, bilinen fakat güç yetmezliğinden dolayı el uzatılmayana, örgütsel olarak birikegelmiş, kimi eksik ve geri yönlerimizin varlığını ekleyebiliriz. Toplamı gelişimimizi etkilemekte, döneme denk bir

önderlik düzeyine çıkmamızı geciktirmekte hatta engelleyici olmaktadır. Örgütsel gelişme sürecimizi devrimci bir eleştirelilikle özümliyoruz. Kasarlarımızı ileriye doğru geriyoruz. Üzerinde durduğumuz, siyasal, örgütsel açılım yapılan her bir alanda somut kazanımlarımızın çok ötesinde, gelecek hakkında güvenle konuşabilme olanağı veren bir deneysel birikim ve perspektif gelişkinliği sağlanmıştır. Daha gelişkin bir siyasal faaliyetin örgütlenmesi için örgütsel temellerin her yönden güçlendirilmesi, çok daha gelişkin bir altyapının oluşturulması gerekmektedir. Bu, parti teorisi de dahil çok daha gelişkin bir teorik perspektif, gelişkin bir program ve bununla da sıkı sıkıya ilişkili siyasal taktiksel gelişkinlik, örgütsel kurumsallaşmanın temel örgüt yapısı ve yan ve çevre örgütlerde geliştirilmesi, örgütün iç mekanizmalarının gelişkin bir örgüt yapısına uygun hale getirilmesi, politik ve örgütsel devamlılığın her dönemin içerisinde o dönemin gerektirdiği önderlik düzeyine ulaşma ve yerine getirme temeline güvence altına alınması, işçi sınıfı içerisinde kökleşme, önümüzdeki görevlerdir. Ölçütlerimiz, partileşmenin ölçütleridir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, Parti olmayı, basit bir niceliksel devamlılık içerisinde değil her bir alanda sağlanacak gelişmenin daha üst bir organik bütünlüğü oluşturması, sorunu olarak görüyoruz. Bu açıdan, tarihsel misyonlarını yerine getirmekten, öncü komünist parti niteliğine ulaşmaktan uzak, hatta parti olmayan partilerin varlığının bizde yarattığı tepkiselliklerle birleşik ortaya çıkan mükemmeliyetçi ama öte yandan da kendiliğindenliğe bırakan eğilimle de hesaplaşmalıyız. Bunun sonucu olarak, *“Partileşme perspektifli görevler genel ve soyut, belirsiz bir geleceğin sorunları gibi algılanmaktadır”* (Tempoyu Yükseltmeliyiz). Parti sorunu sadece genel bir stratejik görev düzeyinde ele alınmaz. Bu şekilde doğal olarak ona ulaşmanın da ola-

nağı yoktur. Politik ve örgütsel çalışmanın dönemsel ve güncel her türlü konusu aynı zamanda, parti stratejisiyle ilişkilendirilerek, ona ulaşma düşünceyle ele alınıp değerlendirilmelidir. Bu devrimci bir motivasyonunun ötesinde, ileri ölçütlerin dönemsel ve güncel çalışmanın içerisine taşınmasını, dolayısıyla attığımız adımları, eksikliklerimizi ve almamız gereken mesafeyi daha kolay görmemizi sağlayacaktır.

Şimdi, az önce belirttiğimiz eğilimimizin devrimci bir kuşkuculuk da doğurmasıyla çözmeye yöneldiğimiz parti sorununa bir başka noktadan, ona teorik bir temel ve perspektif oluşturacak bir başka yönden girelim.

Çeşitli devrimci örgütler, belli bir gelişme gösterdiklerinde partileşme aşamasına geldiklerini düşünmekte ve bir süre sonra kendilerini parti olarak ilan etmektedirler. Bu gelenekleşmiş tutum, devrimci bir grubun-örgütün iç evrimsel gelişimi açısından bakıldığında, yapısındaki bazı sınırlılıklarla birleşik olarak mantıksal sonucuna ulaşmaktadır. Bu yaklaşım doğru bir parti teorisinin geliştirilemeyeceği ve onu niceliksel gelişmeye indiren anlayışla birleşmektedir. Dolayısıyla, öncesinden temel bir farklılaşma gösteren bir yapı ve bunun pratik yansımaları doğmamaktadır. Belli bir gelişkinlik düzeyine ulaşmış yetkin bir profesyonel devrimci örgütü - ortaya çıkan bu değildir. Bu noktada nasıl bir örgüt sorusunu, her dönemde içerisinde bulunan tarihsel koşullara devrimci bir uygunluk içerisinde olması gereken yanıtı olmalıdır. Burada da bize somut bir irdeleme yapmamıza olanak verecek olan stratejik bir bakış gerekmektedir. Bu nedir? Bir bütün olarak kapitalist dünyanın karşısına dikilecek, ona karşı her yönden savaşma ve alt etme gücü ve yeteneğine sahip olacak bir örgütün yaratılması. Bu genel düşüncenin somut bir ifadesi olarak da, örgütün, teorik, siya-

sal, örgütsel gelişme düzeyi ve bunları yetkin bir şekilde pratiğe dökebilecek, gelişkin bir pratiği örgütleyebilecek bir gelişme çizgisinin yakalanmış olması, şarttır.

Vurgularımız, öncü komünist parti düşüncesinin bilinçli bir idealleştirilmesi yönündedir. Günümüzde, daha eski dönemlerde olabilen, parti olduktan sonra da temel bazı eksikliklerin giderilebileceği yönündeki bir düşünce geçerlilik taşımaktadır. Bu zaten teorik, siyasal, örgütsel gelişmede genel bir zayıflığın varlığı temeli üzerinde yükselmekte, hele buna partinin yapıtaşlarından birinin ya da birkaçının eksikliği eklenince çok daha geri bir parti yapısı ortaya çıkmaktadır. Daha önemlisi parti teorisinin günümüze yanıt verecek düzeyde geliştirilmesi ihtiyacının varlığıdır. Gerek uzunca bir dönemdir, ortaya çıkan komünist partilerin sınıf mücadeleleri içerisinde -oldukça elverişli koşullar doğduğu dönemlerde de- tarihsel misyonlarını yerine getirmekte yetersiz kalmaları, gerekse, oportünizmin tüm bu süreç boyunca Leninist devrim ve parti teorisine açık ve sinsice saldırarak yarattığı aşındırma erozyona yol açmıştır. Ayrıca emperyalist-kapitalist sistem günümüzde, ekonomik, siyasal, toplumsal, kültürel düzeylerde daha gelişkin, sınıf egemenliğini güçlendirici bir örgütlülüğe sahiptir. Tüm bu tarihsel gerileyişe yol açan etmenleri ortadan kaldıracak, sistemin bu örgütlülüğüne yanıt verecek bir alternatif ihtiyacı vardır. Gerçek bir sınıf partisi, proletaryanın devrimci partisi, sosyal devrimin partisi, Leninist ilkelere sıkı sıkıya bağlı bir parti, güçlü bir ideolojik-teorik hesaplaşma ve bunun teorik, politik, örgütsel her düzeye taşınmasıyla, ortaya çıkan sorunlara devrimci yanıt oluşturup ihtilalci özünü geliştirerek, örgütlenmelidir. Bunu gerçekleştireceğiz.

Yoldaşlar, Örgütümüzün kuruluşunun bir yılını daha geride bırakıyoruz. Dönem-

deki gelişmeler, sadece ulusal değil uluslararası ölçekte de bir önceki dönemden farklı koşulların geliyor oluşunun belirtileri gerçek bir komünist parti düzeyinden onu karşılamayı gerekli kılıyor. Kapitalist sistemi devirecek çekirdeksel gücü, onu devirme yeteneğine ulaşmış, buna uygun bir yapıya sahip proletarya ve emekçi kitlelere önderlik edecek partiyi yaratmalıyız. Kendimizi gelecekteki görevlere göre ilerden, parti ölçütlerine göre örgütlemeliyiz. Teorik siyasal atılımın derinleştirilip üst bir düzeye taşınması, bunu güçlü bir örgütsel ve kadrosal atılımla birleştirmek; örgütsel kurum ve mekanizmaların yetkinleştirilmesi, kadrolaşmada amaçlanan partileşme düzeyinin ölçütlerini kullanmak, tüm pratiğimizde bu gözle bakmak gerekmektedir.

Şehitlerimiz Partiyi önümüze emredici bir görev olarak koydular ve denetleyen gözlerle bakıyorlar. Tahsin yoldaşın son mektubunda uzun bir devrimci savaşımın ve bütün şehitlerimizin özlemi olarak da dillenen "*Parti-Parti-Parti*" sözleri, yüreklerimizi titretmelidir. Parti ideali ve parti üyesi olmak, işte bu tutkuyla çarpmalıdır yüreklerimiz. İşçi sınıfını ve onunla birlikte tüm emekçi insanlığı kölelikten özgürlüğe taşıyacak olan gerçek bir devrimci parti yaratmak idealiyle çarpmalıdır. Bu zor görevi, örgüt olarak karşı karşıya olduğumuz bir dizi özel zorlukları bu amaç ve idealin gücüyle, onların bizde uyandırdığı tutkulu heyecanla yenebiliriz en başta. Örgütümüzü bir bütün olarak önümüzdeki görevlere, parti ölçütlerine göre örgütlerken onun, her bir parçasının, tuğla tuğla, yoğun bir emekle, ama yaratıcı aklın, gelişkin düşüncenin emek, özveri ve cesaretiyle örüleceğinin bilincinde olmalı ve buna uygun davranmalıyız. Örgütsel çalışmamızın bütününde ve her bir yönünde, günlük çalışmamızda ve yaşamımızda bu tutkulu ideale ve hedefe bağlı kalmalıyız. ■

Kadrolardan... Komitelerden... Kadrolardan... Komitelerden...

Parti tarzı mücadele üzerine

"Ne zaman parti olacağız?" Partileşme sürecine girmemizden bu yana, birçok yoldaşımızın oldukça sık düşündüğü ve sorduğu bir sorudur bu. Bu soruya sorularla yanıt verelim: Gelişen sınıf ve emekçi kitle hareketine yetkin bir öncü müdahalede bulunabiliyor muyuz? İşçi sınıfıyla sosyalist hareketin birleştirilebilmesi hedefiyle, sınıfın içinde bulunduğu durumun Marksist tahlilinden üretilen dönemsel program ve taktiklerimiz doğrultusunda sınıfı harekete geçirmekte kaç adım attık? Örgütsel faaliyet alanımız ve siyasal etkimiz dün oranla ne kadar genişledi? Parti olmak, mücadelenin her alanında amatörükten kurtulup profesyonelleşmek demektir. Örgütümüz bir bütün olarak profesyonelliğin neresinde? Faşist diktatörlük koşullarında devrim yapabilme ve sınıfsız komünist topluma ulaşmak için örgütsel varlığını koruyabilmenin ilk koşulu illegalite ilkelerine kayıtsız sadakattir; yeraltı savaşımında ustalaşmaktır. Örgütsel güvenliğimizin ve çalışmalarımızın sürekliliğin güvencesi olan illegalite ilkelerine gösterilmesi gereken kayıtsız sadakati gösteriyor muyuz; yoksa en fazla önemi verdiğimiz bu konuda, hala en basit ilke ihlalleri yapacak kadar ilkesiz davranabiliyor muyuz? 18 yıllık mücadele tarihimizde kazanmış olduğumuz ve bizimle özdeşleşmiş nitelikleri, partileşme sürecinin gerektirdiği niteliklerle de zenginleştirip yetkinleştiriyor muyuz? Sınıfın öncü unsurlarını kadrolaştırmakta ya da çevresel örgütlenmelerimizde konumlandırmakta ne ölçüde başarılıyız? Kadro ve komitelerimizin niteliksel gelişimi sürece uygun bir tempoda mı seyrediyor, vb. vb.? Tüm bu sorulara vereceğimiz cevaplar bir bakıma "Ne zaman parti olacağız?" sorusunun da cevabıdır.

Bütünü değerlendirdiğimizde örgütsel çalışmanın kimi cephelerinde daha başarılı, kimilerinde ise olması gerekenin çok gerisinde olduğumuzu söyleyebiliriz. Öyle ki, bunlardan bazılarının öneminin ciddiyetini kimi yoldaşlarımız daha yeni yeni bilince çıkarıyor. Oysa, tamamen olmasa da büyük oranda bu sorulara olumlu cevapları partileşme sürecinde vereceğiz. O halde partileşme sürecinde olmaktan ne anlamak gerekir?

Partileşme süreci -şu an örneklerini çok gördüğümüz partilikleri kendilerinden menkul 'partiler' gibi olmak istemiyorsak- yaşanması ve örgütte köklü niteliksel dönüşümler sağlaması mutlak olunan bir süreçtir, yukardaki hedeflere büyük oranda ulaşılan bir süreçtir. Her süreç o zaman diliminde, mücadelenin o kesitinde ortaya çıkan sorunların çözümü için uygun

olan tarzı da üretir. Öyleyse, içinde bulunduğumuz partileşme sürecinde yaşadığımız handikapları nasıl aşacağız?

Aynı suda iki kere yıkanmaya çalışan insanlar gibi, bugünün sorunlarına dünkü yöntemlerle çözüm aramayı bırakarak; sürecin gerektirdiği yeni tarzı yaşama geçirmek yerine, miadını doldurmuş eski tarzda ayak diremeyerek; parti tarzı mücadeleyi bugünden hayata geçirmek zorunda olduğumuzu bilince çıkararak. Parti hedefine parti tarzı mücadelenin bugünden hayata geçirilmesiyle ulaşılır. Yani TİKB'nin parti olmasını canı gönülden istemek yetmez, gerekleri yerine getirilirse istekler bir anlam ifade eder. İsteğimizi, özlemimizi partili gibi yaşayıp partili gibi savaşarak göstermeliyiz. Şunu unutmayalım ki, parti kurduktan sonra partili olunmaz, onun yolunu şimdiden düzeltmek gerekir.

Diyalektik bir yöntemdir; sonuçlar değerlendirilirken, o sonucu doğuran nedenler irdelenir. Örneğin, TİKB'nin dışındaki diğer devrimci yapıların büyük bir çoğunluğu, neredeyse 'geliyorum' diye bağırarak '80 askeri faşist darbesi karşısında tasfiyeciliğe düşmekten neden kurtulamamışlardır? Ve neden TİKB, üstelik de örgütsel yapısını birçok devrimci yapıdan sonra ve darbenin ayak seslerinin hissedildiği bir dönemde tamamladığı halde, darbe karşısında teslim bayrağını çekmemiştir? Çünkü, sözde illegal ama gerçekte yarı legal menşevik örgütsel şekillenişe sahip küçük burjuva devrimcilerin aksine, faşist diktatörlük koşullarında devrim yapma hedefi olan bir örgütün sahip olması gereken asgari şartları (güçlü bir yeraltı, komünizm idealini kavranın her cephesinde yiğitçe savunabilen profesyonel kadrolar) yerine getirdiği, yani sürecin gerektirdiği niteliklere sahip olduğu için, ağır darbe koşulları altında ezilmemiştir.

Şimdiki 'parti'lerin, hem işçi sınıfından kopuklukları, hem örgütsel şekillenişleri gözönüne alındığında, 'parti' olmalarına rağmen, akıbetlerinin, öncelleri örgütlerden farklı olmayacağı sonucunu çıkarmak bir kehanet sayılmaz. Şimdi, kendimize neden hem parti demiyoruz da, bir partileşme süreci koyuyoruz, daha iyi anlaşılmalıdır. Çünkü, parti olabilmemiz için hem örgütsel işleyişimizde, hem kadrosal şekillenişimizde niteliksel sıçramalar gerçekleştirme sorumluluğu ve zorunluluğu var önümüzde. Şu anki zayıflıklarımızı yok sayarak, hasıraltı ederek ya da parti sonrası aşılacak ayrıntılarla görenek proletaryanın ihtilali partisini kuramayız. O halde hem işçi sınıfı ve diğer emekçilerde, hem de kadro ve yakın çevremizdeki güçlerde, "TİKB parti oldu da ne değişti?" diye düşünülmesine izin vermeyecek boyutta sıçramalar gerçekleştirilmelidir. Ve en

önemlisi de bu gelişmeyi önce kendimizde ve örgütsel faaliyetlerimizin motoru olan komitelerimizde yaratmalıyız. Çünkü TİKB'nin parti olması, kadrolarının gelişminden bağımsız değildir; aksine onların eseri olacaktır. Herbir kadronun bulunduğu alandan birer tuğla koymasıyla yükselecektir partinin yapısı.

Parti tarzı çalışma sınıfı örgütlemeyi temel alan bir tarzdır. Tüm kadro ve kadro adaylarını şu ya da bu tarzda devrimcilik değil, proleter devrimciliğin zorunluluğunu bilinçlerine kazımalıdır. İşçi sınıfı ve parti, işçi sınıfı ve devrimin kesintisizliği arasındaki dolaysız ilişki kavranmalıdır. Halkımızın yaşadığı semtleri kalelerimiz haline getirebiliriz, emekçi memurların çoğunluğunu saflarımızda örgütleyebiliriz, yoksul köylülüğü ayaklandırabiliriz, en başta gençlik olmak üzere tüm anti-faşist unsurları faşist diktatörlüğün korkulu rüyası haline getirebiliriz ve tüm bu emekçi katmanlardan yeni kadrolar kazanabiliriz. Ama sosyalizmi kurma yeteneğine sahip tek sınıf olan proletaryayı örgütleyemezsek, en fazla anti-faşist, anti-empyalist bir halk hareketi ve onun küçük burjuva devrimci öncüsünü yaratabiliriz; komünist partisini değil! Çünkü komünist partiye komünistlik niteliğini veren devrimci proletaryanın varlığıdır. Parti olmak için önümüze bir süreç koymamızın en önemli nedeni, ideolojik ve taktik üretime verdiğimiz önemin, attığımız adımların yanında, sınıfla bütünleşme pratiğimizin oldukça zayıf kalmasıdır.

Parti tarzı çalışma iktidar perspektifli çalışmadır, hedefe kilitlenmektir. Kendini başarı ve zafere göre ayarlama, donanımını hedefinin gerektirdiği biçimde gerçekleştirmektir. Yani hedefler net, çalışma tarzı bellidir. Dikkat edilmesi gereken bir nokta da kısa vadeli hedeflerin -dönemsel ya da aylık-, somut hedefler olmasıdır. Çünkü küçük de olsa başarı ve kazanımlar, hem bir sonraki, hem nihai hedefi daha da belirginleştirir, hem de motive edici yönüyle yerinde saymanın, durağanlaşmanın, amaçsızlaşmanın panzehiridir. Ne yöne gidileceğini, nasıl gidileceğini tespit etmeyen bir çalışma tarzı kör bir tarzdır. Zamanla hedefler silikleşir. Bu nedenle komitelerin önüne, çalışma alanları özgülünde aylık hedefleri, yol ve yöntemlerini içeren bir program konulmalıdır. Sözlü anlatımların günlük koşuşturmaca içinde unutulma tehlikesi yüksek olduğundan yazılı biçimler öne çıkarılmalıdır. Saptanan süre sonunda değerlendirme yine yazılı olarak istenmeli ve alınmalıdır.

Komiteler ya da tek tek yoldaşlarla sık sık görüşmek, en küçük bir sorunda müdahale etmek, hala vazgeçemediğimiz bir yöntem. Oysa denetimin en kötüsü yakın markaj denetimdir. İnisiyatif kırıncıdır, zaman öldürücüdür, örgütün güvenliği açısından riski

artırıcıdır. İnisiyatif kırıncıdır, çünkü bir sorunu karşılaştığımızda önce kendimizin, komitedeki yoldaşlarımızın bilgisine, deneyimine başvurmadan, sorumlu yoldaşa başvurma hazırcılığını körükler. Zaman öldürücüdür, çünkü birçok yoldaşımızın neredeyse zamanının tümü randevularda geçmektedir. Görüşmelerde söylemeyi unuttuğumuz ya da sonradan aklımıza gelen birtakım ayrıntılar için bile randevu koymak, dalaşlar yapmak zorunluluğu hissediyoruz. Durum böyle olunca da ne üretmeye ne de derinleşmeye zaman kalyor. Örgüt güvenliği açısından riski artırdır, çünkü randevu trafiğinin artması, takip etmeye olanlığını da artırır. Hala en büyük darbeleri takip sonucu aldığımız acı gerçekliğini bir an için bile olsa aklımızdan çıkarmamamız gerekiyor. Örgütsel faaliyetlerin denetimi ve yönlendirilmesinde yüzyüze görüşmeler, sözlü anlatımlar bize artık dar gelmektedir. Çünkü örgütsel faaliyet yürüttüğümüz alanlar genişledi, dolayısıyla komitelerimizin sayısı arttı; mücadelenin önümüze çıkardığı sorunlar karmaşıklaştı; görev ve sorumluluklarımız, aktarılması gereken deneyim ve birikimlerimiz çoğaldı. Bu durum, diğer biçimleri terketmeksiz, yazılı biçimin daha fazla kullanılmasını zorunlu kıyor. Birçok yoldaşımızın kalemi eline rapordan rapora -o da güç bela- aldığını düşünürkek, bu konuda hayli zorlanacağız. Ama kalem ve kağıtla iyi bir dostluk kurmaktan başka alternatifimiz de yok. Hatta bu dostluk ilerleyip, rapordan rapora değil, yayınlarımıza katkıda bulunmamızı sağlayacak düzeye gelmek için çabaya dönüşmeli.

Parti tarzı çalışmada, ilke ve kurallar belirleyicidir. İlke ve kural ihlalleri ise istisnayı oluşturur. Verdiği zarar oranında, özellikle de kronikleşmişse yaptırım nedenidir. Genel tarzımız, devrimci değerlere leke sürülmediği sürece kişinin özelliği ve zayıflığı ne olursa olsun, yoldaşa eleştiri yöntemidir. Ama bir yere kadar eleştiri, bir noktaya kadar hoşgörü olmalıdır. Eğer eleştirinin yaptırımı bir etkisi kalmamışsa, o zaman farklı bir dilden konuşmak gerekir. İlke ihlalleri yapan partili kadro adayına yapılabilecek en büyük kötülük, onun yanlış şekillenmesine neden olacak fazla hoşgörüdür. Örneğin, takip konusunda sürekli uyarılmasına rağmen evinden çıkıp direkt randevu yerine gelme "rahatlığı" gösteren birine, hala sadece eleştiri yeterli midir, yoksa bu tavra uygun bir ilişki tarzı kurmak daha mı doğru olur? Bundan böyle, eleştirinin işlevini yitirdiği durumlarda, ikinci yöntem daha çok ağırlık verilmelidir. Herkese örgüt işine gösterdiği ciddiyet oranında muamele yapılmalıdır. Mücadeleyi gönüllülük temelinde yapıyor olmamız, hiçbirimiz ciddiyetsizlik yapma hakkı vermez. Partilerde, örgütle olan bağın derecesi daha belirgindir. Parti tarzı çalışmada herkes konununun

gerektirdiği davranış bütünlüğünü göstermekle yükümlüdür. Ya konumu-muza (göreve ve sorumluluk derecesi) göre pratik sergilemeli ve bunun çabası içinde olmalıyız, ya da pratiğimizin gerektirdiği konuma razı olmalıyız.

"Partili, partisinin çalışmalarını, bu çalışmaları yürüten yoldaşlarını, uygun adım yürüyen bir ordu gibi düşünmelidir. Ve adımlarını buna uydurmayan, tüm ordunun düzenini bozacağını, saflarda kargaşa yaratacağını bilmeli, bu disiplinsiz davranışın sorumlusu olmaktan kaçınmalıdır." (Devrimci Proletarya, Sayı: 24) Hiçbir yoldaş partileşme yolunda yürüyen bir örgütün, çelikten disipline sahip olması gerektiğini reddetmeyecektir. Oysa teoride doğruluğundan ve hayati öneminden şüphe duymadığımız disiplin konusunda pratiğimiz pek de içaçıcı değil. Disiplin, randevu yeri kararlaştırırken yeri, saati, günü doğru anlamak gibi "basit" şeylere karşı tutumumuzdan başlar (basit dediğimize bakmayın; hala birçok bağlantı kopukluğu, bu konudaki yanlış anlamalardan kaynaklanıyor), komite toplantılarının verimli olabilmesi için hazırlıkların öncesinden tamamlanmasına, politika ve taktiklerimizin alanımıza en hızlı şekilde uygulanmasına, kadrosal gelişim ve komünistleşebilmenin ABC'si olan günlük yaşamımızın devrimci kontrol altına alınmasına kadar uzanır. Şöyle bir düşünelim: Bugün kendimize söz geçiremezsek, kendimizi yönetemezsek, kendimizi disipline edemezsek, üç kişi bir araya gelip komite toplantılarını yapamazsak, yarın -ki bu yarın çok uzak değil- onbinlere, yüzbinlere nasıl kumanda edeceğiz? "Ne zaman parti olacağız?" diye soran yoldaşların kaç kendini parti disiplinine hazırlıyor? Zaman kaybetmeden, bir dönem çok sıkı, coşkulu bir biçimde yaşama geçirdiğimiz, bir dönemse iyice gevşeyen disiplinimizi, Bolşevik Partinin çelikten disiplini haline getirmeliyiz. Ve öncelikle, işe kendimizden başlamalıyız. Çünkü bizdeki değişme, bizdeki disiplin komitedeki yoldaşlarımıza, örgüt çalışmalarımıza doğrudan yansiyacaktır.

Parti tarzı mücadele tüm unsurlarıyla bir bütündür. Unsurlardan birinin eksikliği ya da aksaklığı bütünü etkiler. Örneğin, politika ve taktiklerimizin, çalışma tarzımızın, hedeflerimizin kavratılmadığı, komite üyelerinin siyasi yetkinleşmesini sağlayamayan komite toplantıları uzun aralıklı periyotlara oturtulursa hiç de olumlu sonuç doğurmayacaktır (bir sonraki görüşmeye kadar hiçbir adımın atılmaması gibi). Ya da çok iyi yürütülen kitle çalışması ve örgütlenme faaliyeti, illegalite ilkelerinin çiğnenmesiyle heba olabilir. Bu nedenle, örgüt çalışmasının bir alanında iyi olmak bizi rahatlığa sevketmemeli. Tam tersine, iyi özelliklerimizi yetkinleştirmeli ve genelleşirmeli, zayıflıklarımıza hayat hakkı tanımamalıyız.

Örgüt olarak içinde bulunduğumuz süreç, parti tarzı mücadeleyi uygulayabilmenin hem zorluklarını hem avantajlarını birlikte barındırıyor. Zorluğun nedeni son dönemlerde uğradığımız güç kayıpları nedeniyle, kadrosal gücümüzün nitelik ve niceliksel zayıflığı. Kuşkusuz, yetişmiş kadrolara en fazla ihtiyaç duyduğumuz partileşme sürecinde bu durum bir boşluk yarattı. Şu an hem bu durumdan kaynaklanan zorluluktan hem de dayandığımız yeni güçlerin büyümesinden dolayı birçok alanın sorumluluğu daha genç yoldaşlarımızın omuzunda. Bunu bir anlamda avantaj olarak görmek gerekir. Çünkü daha çok eski kadrolarda görülen yeni döneme ve yeni tarza ayak uyduramama sorunu daha az yaşanacak demektir. Yönetici komitelerdeki kadrolarımız parti tarzı çalışmayı ne kadar çabuk kavrar ve kavratırlarsa, dezavantaj gibi görülen gençliği ve deneyimsizliği avantaja dönüştürüp, devrimi ve partiyi örgütleyebilme donanımına sahip partili kadrolar yetiştirebiliriz. ■

" ÖRGÜTSEL GÜVENLİĞİN KORUNMASI "

Örgütsel güvenlik konusu, devrimci militan bir çizgi ve pratiğe sahip olan radikal güç ve örgütler için her zaman yaşamsal bir öneme sahiptir. Burjuvazinin bu güçlere karşı takip ve ajan sızdırmaya dayalı bir çökertme ve imha stratejisi izlediği günümüz koşullarında sorun artık her gün karşı karşıya bulunulan süreklileşmiş bir ölüm kalım sorunu haline almış durumdadır. Bu nedenle hem çok katı ve titiz olmayı hem de çeşitli yönleriyle tekrar tekrar ele alınıp irdelenmeyi gerektirmektedir.

'Örgütsel güvenliğin sağlanması' denildiği zaman, bizim saflarımızda da yaygın olan hatalı bir görüş vardır. Sorun her şeyden önce ideolojik bir tutum ve taktikle sıkı sıkıya ilişkili politik bir sorun olarak değil, gizli örgütlenme ve yasadışı çalışmanın ilke ve kurallarının uygulanmasından ibaret adeta "teknik" bir konu olarak görülür. Gizliliğin önemine vurgu, takip ve ajan sızdırmalarına karşı dikkat ve uyanıklığın artırılması, yasadışı çalışmanın ilke ve kurallarının

hatırlatılması vb. ile sınırlı bir eğitimin yeterli olacağı düşünülür. Bunlar kuşkusuz önemlidir. Gizliliğin olmadığı, yasadışı çalışmanın ilke ve kurallarına uygun bir yaşam ve çalışma tarzının oturtulmadığı yerde, güvenlik üzerine söylenen her şey anlamsızlaşır. Sadece tek tek kadrolar değil, onların şahsında örgütün ve faaliyetlerin geleceği de ciddi bir tehlike ve tehdit altında demektir. Ancak gizlilik olsun, yasadışı çalışmanın ilke ve kurallarının içselleştirilmesi olsun, bu konulardaki genel doğruların sürekli ve aynı şekilde tekrarı ile de sağlanamaz. Bunların somut bir evrede nasıl uygulanacağı, devrimci faaliyetin bunlarla çelişen diğer gerekleri ile bunlar arasındaki somut dengenin nasıl kurulacağı sık sık ele alınmalı, ağırlık verilmesi gereken noktalar doğru belirlenmeli, mücadelenin koşullarındaki değişimlere ve örgütün içinde bulunduğu duruma uygun değişiklikler zamanında yapılmalıdır. Dikkat edilirse, bütün bunlar taktiğin ve taktik önderliğin kapsamı içine giren konulardır. Dolayısıyla belirli bir tarihsel kesitte örgütsel güvenliğin devrimci bir tarzda nasıl korunup sağlanacağı sorunu, o kesitte izlenmesi gereken komünist öncü taktiğin nasıl olması gerektiği sorunundan

bağımsız olarak ele alınıp çözümlenemez. Soruna bunun dışındaki her yaklaşım politik açıdan genellikle sağcı tutum ve yaklaşımlara neden olur.

Esas olan nedir?

Örgütsel güvenliğin korunmasında amaç, örgütün komünist öncü faaliyetinin sürekliliğinin güvenlik altına alınmasıdır. Bu amaç ve onun biri olmadan diğerinin anlamsızlaşacağı iki temel unsur, yani faaliyetin komünist öncü niteliğinin korunması ile sürekliliğinin korunmasının bütünselliği asla gözden kaçırılmamalıdır. Bunlardan 'amaç' gözden kaçırıldığı takdirde kişilerin özellikle de yönetici kademelerindeki deneyimli kadroların korunmasını her şey haline getiren çevreci bir anlayış ortaya çıkar; komünist öncü sorumluluğun gerekleri gözden kaçırıldığı takdirde örgütsel faaliyetin sıradanlığa sürüklenmesi tehlikesi belirir; bırakalım komünist militanlığı genel olarak devrimcilikle bile bağdaşmayan bir içe kapanma ve eylemsizliğe neden olabilecek çürütücü bir korunma içgüdüsünün serpilip gelişmesinin önü alınamaz; 'sürekliliğin'

Belirli bir tarihsel kesitte örgütsel güvenliğin devrimci bir tarzda nasıl korunup sağlanacağı sorunu, o kesitte izlenmesi gereken komünist öncü taktiğin nasıl olması gerektiği sorunundan bağımsız olarak ele alınıp çözümlenemez. Soruna bunun dışındaki her yaklaşım politik açıdan genellikle sağcı tutum ve yaklaşımlara neden olur.

sağlanması gözden kaçırıldığı takdirde ise bu kez örgütsel faaliyetin kesintiye uğraması ile sonuçlanabilecek bir maceracılık tehlikesi başgösterir. Bunların herbiri Leninist bir örgüt ve mücadele anlayışı açısından ayrı bir oportünizm anlamına gelir.

Örgütsel güvenliğin devrimci bir tarzda korunması konusunda en büyük zorlanma, bugün bizim yaşadığımız gibi, dönemin öncü faaliyetinin gerekleri ile eldeki güçler arasında büyük bir açıklığın olması durumunda yaşanır. Dönemin kazanılması kimi durumlarda daha da büyük riskleri göze alarak ileri atılmayı, sınıf ve kitle hareketinin yaşadığı tıkanıklıkların aşılabilmesi için kendini bazen bütün gövdenle ortaya koymayı gerektiriyordur. Fakat eldeki güçler sayısal açıdan bile yetersizdir. Yenilebilecek büyük çaplı darbelerin yaratacağı boşlukları doldurmakta kullanılabileceğin hazırdaki yedek güçlerin zayıftır. Bu durumda ortaya çıkan çelişkinin doğru bir tarzda çözümünü için her şeyden önce tek yanlı ve mekanik yaklaşımlardan uzak durmak gerekir. Güçlerinizdeki zayıflamayı gözden geçirerek işleri eski tarz ve alışkanlıklarınızla yürütmeye devam ettiğiniz takdirde, faaliyetlerinizin kimi yön ve alanlarında ortaya çıkabilecek kısmi zayıflamaların da ötesine geçerek tamiri zor kesintilerin yaşanması tehlikesini kendi elinizle büyütmiş olursunuz. Fakat öte taraftan bütün dikkatinizi eldeki güçlerin ve kadroların korunmasına verecek olursanız, bu kez de gerilere düşme, gelişmenin ve tekrar atağa kalkmanın ayağınıza kadar gelen fırsatlarını dahi kaçırmaktan kurtula-

mazsınız. Bunların her ikisine de düşmeden doğru rotayı nasıl tutturabilmek, yüklenilmesi gereken düğüm noktalarını doğru belirleyerek dönem taktiğinin dinamik ve yaratıcı bir uygulamasına bağlıdır.

Güç toplama geri çekilme taktiği ile karıştırılmamalıdır

Kadrolaşma sorununun yüklenilmesi gereken halkayı oluşturduğu **güç toplama** gereği bugün bizim için özel bir önem kazanmıştır. Eldeki güçlerin ve kadroların korunabilmesi için daha ihtiyatlı bir ilerlemeyi gerektiren bu durum, dönemin koşullarının dayattığı nesnel bir zorunluluk olmaktan çok, son dönemlerde yediğimiz darbelerin kadrosal yapımızda yarattığı zayıflamadan dolayı bizim için kendi öznel durumu-muzdan kaynaklanan bir zorunluluktur. Örgütümüz bu durumu **geçici** kılacak güçlere, birikim ve potansiyellere sahiptir. Ayrıca bu evreyi olabildiğince hızlı atlatmamızı sağlayacak politika ve araçlar ortaya konulmuştur. Yeter ki bunların sonuçları alınana kadar bizi bugünkünden daha zor durumlara düşürecek yeni darbeler almaktan mümkün olduğunca kaçınabilelim. Sorun bu yönüyle örgütsel güvenliği de ilgilendirmekte, onun daha da sağlamlaştırılmasını, yasadışı çalışmanın ilke ve kurallarının uygulanmasında çok daha katı ve titiz olunmasını gerektirmektedir. Yalnız güç toplama gereği sadece bir güvenlik sorununa da indirgenmemeli, bu arada özellikle *“geri çekilme taktiği”* ile karıştırılmamalıdır.

Eldeki güçlerin korunmasının özel bir önem kazanması gibi benzeşen yanları olmakla birlikte, *“geri çekilme taktiği”* ile güç toplamaya hizmet eden

“savunma taktikleri”, aralarında köklü farklılıklar olan iki ayrı taktik tutumdur. Bunlar en başta nesnel koşulları itibariyle iki ayrı döneme özgü taktiklerdir. Eğer bu temel ve belirleyici fark gözden kaçırılır ve “güç toplama taktiği” genel bir geri çekilme olarak anlaşılıp uygulanırsa, günümüz koşullarında bu bağışlanmaz bir saçıcılık olur.

Geri çekilme taktiği ancak devrimin yenilgiye uğradığı gericilik ve karşıdevrim yıllarında geçerli olan bir taktiktir. Bu taktiğin ve ona denk düşen tutumların geçerli olabilmesi için, devrim ağır bir darbe yemiş, devrimci sınıf ve kitle hareketi inişe geçmiş, kitleler yorgun düşmüş, öncünün saflarında büyük gedikler açılmış, buna karşılık karşı devrim güçlerini toparlamış, iç istikrara kavuşmuş, devrimci sınıflar ve onların temsilcisi güçler üzerinde ezici bir üstünlük sağlamış ve inisiyatifini ele geçirmiş olmalıdır. Bu durumda genel bir geri çekilme gereği, nesnel koşulların dayattığı bir

zorunluluk olarak ortaya çıkar. Örgüt olarak çok büyük darbeler yememiş olsanız bile kadrolarınızı, sınıfı ve kitleleri daha ezici darbelerden koruyabilmek için **savunmayı esas alan** mücadele ve örgütlenme biçimlerini kullanmak zorundasınızdır. Örneğin

“Geri çekilme taktiği” ile güç toplamaya hizmet eden “savunma taktikleri”, aralarında köklü farklılıklar olan iki ayrı taktik tutumdur. Bunlar en başta nesnel koşulları itibariyle iki ayrı döneme özgü taktiklerdir. Eğer bu temel ve belirleyici fark gözden kaçırılır ve “güç toplama taktiği” genel bir geri çekilme olarak anlaşılıp uygulanırsa, günümüz koşullarında bu bağışlanmaz bir saçıcılık olur.

kitleleri bujuvazinin iktidarına karşı cepheden saldırıyı gerektiren militan siyasi eylemlere, grev ve gösterilere çağıramazsınız. Siz çağırarak olsanız bile, içinde buldukları durumdan ötürü bu çağrılarınıza olumlu bir tepki vermelerini ve sizi izlemelerini beklemek hayaldir. Maceracılığa düşmek

istemiyorsanız bu durumda daha dolaylı yollar ve yöntemler izlemeniz, açık ve sert çatışmalara girmekten kaçınmanız, daha çok önceden kazanılmış hakların korunması ve kısmi ekonomik talepler temelinde ihtiyatlı çıkışlar örgütlemeye çalışmanız gerekir. Bunlarda bile çoğu kez başarısızlığa uğrama olasılığı güçlüdür. Örgütlenme biçimleri açısından da geri çekilme taktiği, en başta örgütün olağan herhangi bir dönemden çok daha fazla kapanmasını, katı ve tam bir gizliliği, bellibaşlı bütün kadroların yeraltına çekilmesini gerektirir. Ancak bunun otzovist bir tasfiyecilik biçimini alması için, yasal olanaklardan geriye ne kalmışsa

onlardan devrimci bir tarzda sonuna kadar yararlanmaya çalışmayı da dışlamaz. Ne var ki yasal olanaklar çok daralmış ve sınırlanmıştır. Devrimci yükseliş süreçlerinde sınıf ve kitle hareketinin fiili özgürlük alanının sınırlarını genişletmesinden yararlanarak

gündeme getirebileceğiniz ve yaygınlaştırabileceğiniz kitle örgütlenmesinin devrimci biçimlerini etkili bir tarzda kullanabilme olanağınız kalmamıştır. Daha çok rejimin kontrolü altındaki ayakta kalan yasal örgütler içinde çalışmak zorundasınızdır.

Günümüzün bugün ihtiyaç duyduğu güç toplama taktiğinin geri çekilme taktiğinden farkını ve bunu bir geri çekilme şeklinde yorumlayıp uygulamanın neden başılsanamaz bir saçılık olacağını, bu kısa özetten de çıkarmak mümkündür.

Güç toplama eylemsizlik değildir

Güç toplama, adından da anlaşılacağı üzere, güçlerin ve yedeklerin yetersizliği ya da bu konuda ortaya çıkan geçici bir zayıflama durumunda riskleri büyük eylem ve çatışmalara girmekten mümkün olduğu kadar kaçınarak kadroların korunmasını, bu arada yeni güçlerin kazanılmasını ön planda tutan bir taktiktir. Geri çekilme taktiğinden farklı olarak burada tamamen nesnel koşulların elverişsizliğinden kaynaklanan bir zorunluluk halinden daha çok, nesnel koşulların olgunlaşma düzeyindeki yetersizliğin payı olmakla birlikte asıl olarak komünist öncünün geniş çaplı ve sonuç alıcı çatışmalara girişebilmek için gerekli gücü henüz yeterince biriktirememiş olması gibi öznel bir etkenin payı büyüktür. Bundan ötürü güç toplama taktiği, tabii ki içinde bulunulan dönemin koşullarının elverdiği sınırlar içinde, örgütün kadrolarının gelişimini hızlandırma ve kitle bağlarını güçlendirme konusunda kaydettiği ilerlemelere bağlı olarak sınırlarının ve

uygulama tarzının da değişeceği **geçici** bir özellik taşır.

Eldeki güçleri korumayı ve daha büyük çatışmalara girişebilmek için yeni güçlerin toplanmasını amaçlayan güç toplama taktikleri, bir yönüyle savunmacı bir karaktere sahiptir. Ama bu savunma asla hiçbir saldırıya girişmeme, her türlü eylemden kaçınma, örgütsel faaliyeti rölantiye olarak içe kapanma ve hareketsizlik şeklinde anlaşılmalıdır. Bunun adı güç toplama değil, korkakça sinme ve kaçış taktiği olur. Devrimci bir tarzda güç toplamaya hizmet edecek savunma taktikleri, elverişli durum ve koşullarda hiçbir saldırı fırsatını kaçırmayan aktif bir savunma esası üzerine kurulmak zorundadır. Aksi taktirde ne kendini koruyabilir ne de proletarya ve emekçi kitlelerin güçlerini devrimci militan bir çizgi ve anlayış temelinde adım adım eğiterek kendi etrafında toplamayı başarabilir. Güç toplama taktiği, oportünist eylem kaçınıklığı taktiği şeklinde yorumlanıp uygulanmaya kalkışıldığı taktirde, bu örgütü komünist öncülük iddiasından uzaklaştırmakla kalmaz, onun ve tek tek kadroların devrimci militan özelliklerini de aşındırır. Leninist güç toplama taktiğinde asıl olan, elverişsiz durumlarda, riski çok yüksek, düşmanın göğüsleyemeyeceğimiz karşı saldırılarına neden olabilecek dar kadrosal eylem biçimlerinden ve gereksiz çatışmalardan mümkün olduğunca kaçınmaktır. Yoksa her türlü eylemden ve özellikle de hareketin kitlesel biçimlerini geliştirip yaygınlaştırma çabalarından kaçınmak değil. Bu anlamda devrimci güç toplama taktiği, yapısal özellikleri itibariyle

geri çekilme taktiğinden daha çok Leninist saldırı taktiğine daha yakındır, bir bakıma ona hazırlık ve geçiş taktiğidir. Ama elbetteki bu saldırı, risk katsayısını daha düşük tutan daha ihtiyatlı bir ilerleme biçiminde olmak zorundadır.

Bu ihtiyatlı hareket etme gereğinin kaçınılmaz bir sonucu olarak örgütsel faaliyetin kimi yönlerinde bazı zayıflamalar ortaya çıkabilir. Güç yetersizliğinden ötürü kimi alanlarda boşluklar doğabilir. Genç ve deneyimsiz güçlere dayanmak zorunluluğunun ortaya çıkmasından ötürü kimi işlerin yerine getirilmesinde görece gerilemeler kendini gösterebilir. Bunların hiçbirini moralimizi bozmamalı, karamsarlığa neden olmamalıdır. Daha da önemlisi, bizi bir dönem için de olsa daha ihtiyatlı hareket etme zorunluluğu ile karşı karşıya bırakan nedenleri unutup, "örgütsel faaliyetlerimizde hiçbir aksama ve boşluğa izin vermemek" şeklindeki devrimci bir sorumluluk bilinciyle dahi olsa işleri eski biçim ve alışkanlıklarımızla yürütmekte ısrar etmek gibi bir dargörüştülüğe sürüklememelidir. Bu, nesnel olarak maceracı bir tutum olur. Çünkü örgütsel faaliyetin sürekliliğini riske atmaktan başka bir anlama gelmez.

Canalıcı sorun: Çevre güçlerimizi harekete geçirebilme

Bugün bizim durumumuzda güç toplama gereği, kadrosal yapımızda meydana gelen zayıflamanın sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla bu durumun hızla aşılabilmesi, kadrolaşma sorununun çözümünde atacağımız adımların başarısına bağlıdır. Kadrolaşma sorununun çözümü dediğimiz zaman bunu sadece mevcut güçlerimizin eğiti-

Leninist güç toplama taktiğinde asıl olan, elverişsiz durumlarda, riski çok yüksek, düşmanın göğüsleyemeyeceğimiz karşı saldırılarına neden olabilecek dar kadrosal eylem biçimlerinden ve gereksiz çatışmalardan mümkün olduğunca kaçınmaktır. Yoksa her türlü eylemden ve özellikle de hareketin kitlesel biçimlerini geliştirip yaygınlaştırma çabalarından kaçınmak değil.

mini hızlandırarak onların önderlik yeteneği ve kapasitelerini yükseltmekten ibaret görmemeliyiz. Bu kuşkusuz kadrolaşma sorununun önemli bir ayağını oluşturur. Ama sorunun sağlıklı ve bütünsel bir çözümü açısından en az bunun kadar önemli diğer ayağını da mevcut kadrosal temelimizi genişletmek, kadro kaynaklarımızı çoğaltmak oluşturur. Bu iki düzlemde birbirini tamamlayan bir gelişme sağlanmadıkça, Leninist açıdan hem niceliksel ama hem de niteliksel bir gelişme olması gereken

tutarlı bir komünist kadrolaşma ve güç toplamadaki söz edemeyiz. Kadro kaynaklarımızı genişletme sorunu, en başta çevre ilişkilerimizi örgüte daha da

yakınlaştırma, buldukları noktadan alarak ileriye doğru hareketlendire-bilme sorumluluğunu karşımıza çıkarır.

Çevremizdeki güçleri örgütün poli-tika ve taktikleri doğrultusunda işlevli kılarak daha geniş güçleri hareketlendi-rebilmek, eskiden beri zayıf kaldığımız bir konudur. Etrafımızda her zaman hatırı sayılır bir çevresel güç olmuştur. Ama biz bunları işlevli ve etkin kıla-mamış, şekilsiz bir yığın olmaktan kurtaramamışızdır. Bunun en başta gelen nedeni, bu güçlere yaklaşırken dar örgüt ölçüleriyle düşünme alışkanlı-ğından kurtulamamış olmamızdır. On-lardan hep kararlı bir örgüt adamı gibi davranmalarını beklemiş, henüz hazır olmadıkları görevleri yerine getir-melerini istemiş, bunu göremediğimiz durumlarda da kendileriyle ilişkileri-mizi ya tümüyle kesmiş ya da istikrarsız bir dirsek teması düzeyinde tutmuşuz-dur. Bunun altında, örgütü sadece kadrolardan ibaret gören dar ve seçkinci bir mantık yatmaktadır. Biz eğer bu dar yaklaşımı kıramazsak, büyüyemeyeceğimizi ve partileşemeye-ceğimizi görmemiz gerekir.

Örgüte değişik düzeylerde ve değişik nedenlerle yakınlık duyan çevre ilişki-leri, konumları itibarıyla daha geniş güçlere ve yeni alanlara doğru açılım sağlayabileceğimiz noktalarda bulun-maktadırlar. Biz bunları örgütün çizgisi ve taktikleri doğrultusunda hareketlen-

direbildiğimiz ölçüde, bugünkü güçle-rimizin çok üzerinde ve henüz doğru-dan uzanamadığımız daha geniş güçleri harekete geçirebilme şansını da yakala-mış oluruz. Bu elbette ki kolay olmaya-caktır. Bir yönleriyle devrime ve örgüte duygusal ve politik bir yakınlık duyan çevre ilişkileri, bir yanlarıyla da düzen-den ve düzeniçi bir konumdan tümüyle kopamamış durumdadırlar. Onlar zaten bu ikili özellikleri ve konumları nede-niyle çevre ilişkisi durumdadırlar. Bu çelişkili yapının devrimci yanını güçlen-dirmeyi, onları sadece yoğun bir propa-ganda ve ajitasyon bombardımanına tu-tarak başaramayız. Asıl yapmamız gereken, önelerine altından kalkabile-cekleri somut görevler koymaktır. Bu sayede, başlangıçta sınırlı da olsa dev-rimci bir işlev kazanacaklar, buna bağlı olarak "bir işe yaradıkları" duygusunu yaşadıkları ve yaptıklarının devrimci so-nuçlarını gördükleri ölçüde örgüte ya-kınlaşmaları hızlanacaktır. Bunun başa-rılabilmesi, sabırlı olduğu kadar da es-nek ve yaratıcı bir yaklaşımı gerektirir.

Çevre ilişkilerinin hareketlendi-rilebilmesi, onlar aracılığıyla daha geniş güçleri ve alanları etkileyebilmek mü-cadele ve örgütlenme biçimlerinde daha esnek yaklaşımlar sergilemeyi bir zo-runluluk olarak karşımıza çıkarır. Ko-numları gereği bu güçler, devrimci militan biçimlerin risklerini göze alma-ya henüz yeterince hazır değillerdir.

Onlara baştan sadece bu biçimler ve yeraltının yöntemleriyle gittiğimiz taktirde, istediğimiz hareketlenmeyi sağlayamayacağımız açıktır. Bundan ötürü, onları harekete çekebilmek için yasadışı biçimlerden daha çok yarı yasal ve yasal biçimleri kullanmak gereklidir. Yalnız bu biçimde esnek davranma gerekliliği, içerikte de bir esnemeye yol açmamalı, taktiklerimizin ve sloganlarımızın içeriğini kitlelerin geri bilincine uyarılama biçiminde bir oportünizme dönüşmemelidir. “*Daha geniş kitlelerle buluşma*” adına tutulan bu oportünist yol, kitleleşme adına kitleleşmeye yol açar ve bunun kazanımları hiçbir zaman kalıcı ve devrimci olamaz.

Çevremizdeki güçleri ve onlar aracılığıyla daha geniş kesimleri hareketlendirmek, güç toplama taktiğinin eylesizlik taktiği olarak yozlaşmasının önüne geçmenin yanı sıra örgütsel güvenliğin devrimci bir tarzda güçlendirilmesi açısından da büyük öneme sahiptir. Bu güçleri harekete geçirebildiğimiz ölçüde, bugün temel ve yönetici kadrolarımızı riske sokarak yapmak durumunda kaldığımız birçok işi onlara yaptırabiliriz. Özellikle kitle propagandası ve ajitasyonunda, bunun yazılı ve sözlü biçimlerinin daha etkili bir tarzda kullanımında bu güçlerin yapabilecekleri çok şey vardır. Dönemdeki farklılaşma, özellikle Susurluk sonrası süreçte yığınların ruh halindeki değişme, devrimci propaganda ve ajitasyona açıklık, çevrelerinde “devrimci” olarak

tanınan bu güçlerde de bir canlanma yaratmıştır. Bu ortamda onların çoğu örgütün görüşlerini çevrelerine taşıyan bir rol oynamaktadırlar. Önemli olan bunlara daha örgütlü ve hedefli bir karakter kazandırmaktır. Bu yönelime girmek bizi bu güçlerle daha yakın bir ilişki ve işbirliği içine sokacaktır.

Gücümüzü aşan nedenlerden kaynaklanan zorlanmalarını devrimci bir tarzda alt etmenin yollarını bulmak, örgütümüzün mayasında varolan devrimci özelliklerimizden biridir. Bu özelliğin bugünkü koşullarda hakkını vermek, sadece komünist örgüt adamı sorumluluğu ve fedakarlık ruhuyla hareket etmekle kalmayıp dar örgüt ölçüleriyle düşünme alışkanlığını kırarak faaliyetlerin örgütlenmesinde daha geniş bir perspektifle hareket etmeyi zorunlu kılmaktadır. ■

Bizi bir dönem için de olsa daha ihtiyatlı hareket etme zorunluluğu ile karşı karşıya bırakan nedenleri unutarak, “örgütsel faaliyetlerimizde hiçbir aksama ve boşluğa izin vermemek” şeklindeki devrimci bir sorumluluk bilinciyle dahi olsa işleri eski biçim ve alışkanlıklarımızla yürütmekte ısrar etmek gibi bir dargörüştüllüğe sürüklememelidir. Bu, nesnel olarak maceracı bir tutum olur.

Bir yoldaşın kişisel raporundan...

Yoldaşlar merhaba,
Raporuma genel ve tüm konuları kapsayan bir paragrafla başlamak istiyorum. Kolektif, üretken, yaratıcı, çalışmanın bütün alanlarında dinamik bir gelişme içerisinde olan; geniş ufuklu, komünist bilinci ve örgüt adamı olma özellikleri gelişmiş; yüksek bir örgüt ruhu, kendini bütün benliğiyle devrime ve komünizm davasının zaferine adanmış, bunun gerektirdiği disipline sahip, devrimci pratik çalışmada militan ve gözüpek, zorluklardan yılmayan, düşmana boyun eğmeyen, özverili ve alçakgönüllü, profesyonelleşmiş bir komünist olmak... Bence bu paragraf konunun genelini kapsıyor. Örgütümüzün şu anki durumunu biliyoruz. Ama bunlar aşılacak şeyler değil. Genel olarak aşıyor da. Onun için kolları sıvamak ve hızlanmak gerekiyor. Biz bunların neresindeyiz?
Bir örgütün ayakta durması için en önemli noktalar, organ çalışmaları, komiteli çalışma ve bu çalışma içinde kolektivizm, disiplin ve denetimin sağlanmasıdır. Ama en çok bu konularda eksiklikler çıkıyor.
Buradaki çalışma senin benim için, örgüt için devrim için yapılıyor. Olaya geniş bakmak gerekiyor. Bu konuda darlığa düştük. Kişisel sorunlarımız gibi görebildik. Çevremizdeki en sıradan insanlara gösterdiğimiz sabır, anlayış, hoşgörüyü seninle aynı yolu seçmiş, aynı ideolojiyi paylaşan ve duyguların, sevgilerin en yücesi yoldaşlık duygusunu yoldaşlarımıza hissettiremedik. Yoldaşların yeni olmaları, yeni bir bölgeye gelmeleri, adaptasyon süresinin olması gerektiğini geniş olarak

düşünemedim. Daha çok işlerin yürütülüp yürütülmediğine baktım. Çalışmalarda gerileme ve kimi ilişkilerin kaybedilişi... Daha önceden verilen çabaları bildiğimden, bütün bunların elden gidiyor olması beni etkilemedi desem yalan olmaz. Ek olarak, bazı yoldaşların beni dinlememesi, söylediklerimin sanki benim isteklerim gibi görülmesi; ilk başlardaki vurdumduymazlık da beni etkiledi. Sanki dünya üstüme üstüme geliyordu. Buralardan gitmeyi talep etmeyi düşünmek gibi kolaycı yöntemler buluyordum. Yoldaşların da dediği gibi, sorunun, sorunların çözümü kişide bitiyor. Kendi sorunlarını oradaki güçlerle birlikte kendin halletmek zorundasın. Başka yerlerden yardım istemek nereye kadar gidecek? Kısa bir süre de olsa böyle zaafli duygulara kapılmak şu an beni üzüyor. Kendime kızıyorum. Mücadele sana neyi dayatmış, örgütün durumunu biliyorsun, aciliyetini biliyorsun. Ve böyle sorunlarla uğraşıyorsan. Bu konularda bir özeleştirme vermek istiyorum. Geç de olsa yanlışlığı gördüm ve düzelttim.
Örgütümüzün önüne koyduğu hedef parti, partileşmek. Bunun için de bir an önce kadrolarımızı komünistleşme yolunda hızla ilerletmek ve bizi nihai hedefe ulaştıracak işçi sınıfı içerisinde genişleyip önderlik etmek. Burada aşmamız gereken hedefler olarak koyduk. Hedefe ulaşmak için yeni yöntemler geliştirdik. (...) gibi, işçi toplantıları, eğitim çalışması, komite ve kolektif çalışmaları hayata geçirmede daha fazla çaba, legal alanları daha iyi değerlendirme gibi. Bazı aksamalarla beraber iyi gidiyor. Kendim için de en büyük düzensizlik,

zaman yetirememe. Her yere yetişememe, bazılarının aksaması gibi sıkıntılar. Bunda en büyük etkenlerden biri 12 saat çalışmam. Bir diğeri ve asıl tehlikeli olanı genel sorunumuz herhalde, hedefli programlı çalışmadaki eksiklikten kaynaklı zamanı yetirememe. Geçmişte uzun süre böyle gitmişti. Şimdi bazı şeyler yeni yeni oturuyor. Kendime ayıracak zamanım bile var.

Diğer bir sorun teorik eksiklik. Bunu sürekli dile getirmişimdir. İşin kötü tarafı, işin benden kaynaklandığının bilincindeyim. Önceleri böyle kitaplar bana sıkıcı gelirdi. Şimdi de zaman konusunda sorunlar yaşıyorum. Ama düzeliyor. Bu gerilik doğal olarak çalışmalarına yansiyordu. Bazen bir ürkeklik, uzakta durma gibi görüntüler çizebiliyordum. Alanımdan kaynaklı tartışmalı sohbetli ortamda olmak zorundayım. Buraları altetmek, dönüştürmek, verim alabilmek için zorunlu olarak kendimi geliştirmeliyim. Devrimci yaşamı hayata geçirme diğerlerinden farklı değil, hepsi içiçe geçmiş. Böyle sorunlar yaşanması doğal olarak da yaşam tarzımızı tam olarak oturtamadığımızı gösteriyor. (...) Örgüt adamı olmak diyoruz. Örgüt adamı her haliyle örgütüdür. O zaman öncelikle bunu oturtmalıyız. Bu konuda dört dörtlük demesem de yol aldım. Geçmişimden gelen ve bazen nükseden küçük burjuva tavır ve alışkanlıklara karşı mücadele veriyorum. Son olarak partiye ulaşmak için "parti adamı" olma konusunda hızlı adımlar atıyorum. Çünkü bizler TİKB'liyiz. Bir yoldaşın dediği gibi, "Sonuna kadar TİKB'li olmak istiyoruz".

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın TİKB'nin 19. yılı.

21 Ocak 1997

koridorda gıplak, ıslatılmış olarak bir aşağı-bir yukarı dolaştırıyorum. Herhalde tezgah şu an dolu.

Bir müddet sonra tekrar işkence odasına getiriliyorum ve yine aynı sorular soruluyor. Adın ne? Yine ses yok ve tezgah. Bu kez biraz daha fazla yükleniyorlar. Başımı tutan faşist köpek nefes almamı engellemeye çalışıyor. Artık benim sahamdalar. "Adımı ve adresimi, ifademi savcılıkta vereceğim." Elektriğe yüklendikçe bağır bağır diye gırpınıyor katil süreleri ama tek bir ses çıkmıyor. Bu seansı da kazanıyorum ve hücreye atlıyorum. O gece hücre kapıları habire açılıp kapanıyor. Uyku, yorgunluk yok. Sabah oluyor ve hücrelerden herkes çıkarılıyor. Emniyetin dışına götürme gibi bir hareketlenme var. Ben hala gıplakayak ve pijama ile götürülüyorum her yere. Gittiğimiz yer Adli Tıp. Orada bütün erkekler muayene oluyor, en son ben kaldım. Doktor gerekli işlemleri yaparken içeride bekleyen sivil polisten dolayı, bu muayeneyi protesto ettiğimi, hukuki bir işlem olmadığını söylüyorum. Adımı soruyor susuyorum. Tek kendi adım boş kaldığı için oraya yazacağımı söylüyor ve hiçbir tepki vermiyorum.

Tekrar emniyetteyiz ve ikinci gün. Hücreler kalabalık ve marş sesleri geliyor. **Katip Yıldız**'nın "Biz Kazanacağız", "Bir Adım Daha" parçaları hep bir ağızdan okunuyor. Moralimiz çok iyi. Parçalar bitince sırasıyla "Biz Kazanacağız" sloganını atıyoruz. 2. günün gecesi yine tezgaha alıyorlar. Hala aynı yerdeyiz. "Adın ne?" Bir seans daha bitecek. Ancak bu seansın önemi çok. İşkence başladığı andan itibaren "Yetiş Osman Yaşar Yoldaşcan'ın ruhu, yetiş Tahsin, Eralp, Fatih... yardımına koşun" diye dalga geçiyorlar ve elektriğin etki gücünü artırıyorlar. Öyle mutlu oluyorum ki yoldaşların adları geçtikçe. Onlar diyorlar, benim yanımda, beynimde, damarlarımda dolaşan kanda. Çünkü o komünist ideoloji ile donanıyor beyin hücrelerim ve yoldaşlarımızın deneyimleriyle birleşiyor. Yine kazanıyorum. ıslatılıp dolaştırılıyorum ve yine aynı tezgahdayım. Zannedersenem üçüncü bir kabloyu da devreye soktular. Son çabaları olduğunu ilerki süreçte anladım. Özellikle dudak, boyun, göğüs ve cinsel organıma yükleniyorlar. İşte yine ben kazanıyorum. Hem de adımı, adresimi söylemeden, ifade vermeden. Şimdi yine

hücredeyim, karşı hücreden yoldaşlara durumumun iyi olduğunu ifade vermediğimi söylüyorum. Onları da seslerinden tanıyorum. O günden sonra sistemli işkenceye alınmadım. Hangi hücrede kaldığımı bilen yoldaşlara iyi olduğumu, açlık grevinde olmayanların da bu tavrın içine girmeleri için "Lo berxo, Lo berxo" parçasını söylüyorum. Tam beklemediğim gibi söyleyeni tahmin eden yoldaşlardan durumumu öğrenmek isteyenler ve kim olduğumu anlayanlar oluyor. Ancak bazıları tam emin olmak için adımları soruyor, ben de yarı espri "Adımı savcılıkta söyleyeceğim" diyorum ve bu tavrımı herkese duyurmaya çalışıyorum. Yoldaşları sırayla işkenceye alıyorlar, gidip gelene iletişim kurup durumunu soruyoruz ve belli aralıklarla "Biz Kazanacağız!" sloganını atıyoruz. Bir bayan yoldaş hücreesine geri getirildiğinde "Arkadaşlar beni işkenceye aldılar, elektrik verdiler. Hiçbir şey söylemedim." diyor ve marş söylemeye başlıyor. Daha da koşuyorum. Katil faşistin toki bu direnişi kaldıramamış olmalı ki yoldaşa küfürler savurarak "İçeride bülbül gibi konuşun, şimdi buraya gelmiş türkü söylüyorsunuz" vb. şeyler söylemeye çalışıyor. Yoldaş hemen karşılığını yüksek bir sesle veriyor. "Sen de iyi biliyorsun ki sizlere hiçbir şey söylemedim" diyerek faşist katilin sesini kesiyor. Daha sonra bu bayan yoldaşa ve bana marş okuduğumuz için saldırdılar. Beni bir ara hücreden alıp götürdüler ve cinsel organımı sıkarken, "Senin sesin de ne güzelmiş" dediler. Yaptıkları işkenceye hiçbir karşılık vermediğimi görünce hücreye geri getirdiler. Yoldaşlar beni merak etmişler. Ne olduğunu soruyorlar. Ben de "Sasimi çok iyi bulmuşlar" diyerek dalga geçiyoruz katillerle.

Sürekli marş okuyan yoldaşa, faşistler her fırsatta saldırıyorlar ve ondan yükselen "Kahrolsun Faşizm!" sloganına bizler de katılarak geri püskürtüyoruz her seferinde. Bu andan itibaren farklı farklı evrakları imzalatmak istiyorlar ancak imzalamıyorum ve imtina ediyorum. Bir seferinde düzmece bir kağıda imtina ediyorum yazmadığım için kafamı duvarlara ve yerlere vuruyorlar. Son günlere doğru getirdikleri bazı kağıtlara ne imtina ne imza atıyorum. Süreç içinde adımları öğreniyorlar. Fotoğraf çekildiğinde, parmak izi alındığında, açlık grevinde olduğumu gösteren tutanak imzalatılmaya çalışıldığında (imtina bile etmedim)

adım doğru olarak evraka geçmişti ve yine de soruyorlardı. Ben de yalnızca bakıyor, ne olumlu ne de olumsuz bir hareket yapıyordum. Bir kez beni birisine göstermek için, aynalı odaya aldılar. Orada adımları sordular ve 5. hücrede kaldığımı söyleyince tartaklandılar. 13 gün emniyette tutulduk. Evraklar tamamlandı kapatılacağı en son evrede son kez şanslarını denemek ve papazlıkla benden ifade almak istediler. 2 yörden belli bilgiler gelmişti ellerine ancak burada da TİKB'ye yönelik, yoldaşlara yönelik bilgi alamadılar. Yalnızca kimlik bilgileri ve aileme ilgili bilgiler vardı ellerinde. Bu işlem de bitince hücreye getiriliyorum. Bazan mazgalları açtırıyorduk. Karşımdaki yoldaşa basına gösterildiğimiz zaman "Biz Kazanacağız!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!" sloganını atmak üzere anlaşıyoruz. O gün gelip çatıyor ve izdiham yaşamırcasına dolu olan salona getiriliyoruz. Bizden çıktığını ileri sürdükleri malzemelerin arkasında kollarımız havada ve hücrelerde olduğu gibi "Biz Kazanacağız!" sloganını atıyorum, tek tek yoldaşlar aynı sloganı tekrar ediyorlar. Peşinden "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!" sloganını patlatıyorum ve bütün objektifler daha da yoğunlaşıyor. Sonraki süreçte çıkan gazetelerde ise "Biz Kazanacağız!" sloganı atıldığını diyorlar. Evet yoldaşlar. Şehitlerimizin bizlere bıraktığı militanlık, hücum ruhu, komünist önderlik ve kadro olma bilincini kuşanarak bir adım bir adım daha faşizmin üstüne bir adım daha. Ve yine bizim için güzel bir deneyim olan 9 beyaz sayfa yazısını daha derinlemesine okuyup özümsemeye.

BİZ KAZANDIK BİZ KAZANACAĞIZ!
YAŞASIN TİKB!

19. Kavga Yılında TİKB'yi Selamlıyoruz!

Şehitlerimiz göndere çekilmiş bayrak gibi

9 Şubat 1978 - Atilla ACARTÜRK

Atilla ACARTÜRK

Ankara'da faşistler tarafından taranarak öldürüldü. Sonraki yıllarda TİKB'yi oluşturan komünistlerle '74'lerde başlayan beraberliği, 1977 ayrılığında "*Devrimci Muhalefet*" saflarında yer almasıyla sürmüştü. Bu gençlik önderi

sivil faşistlerin işgali altındaki Beşyol'da, AİTİA öğrencisi arkadaşlarının okula güvenlik içerisinde gitmelerini sağlamaya çalışırken kalleş bir pusuda öldürüldü.

Hacı KÖSE

22 Şubat 1980 - Hacı KÖSE İskenderun'da HK oportünistlerince yaralandı. Kaldırıldığı hastanede işkencecilerce katledildi.

4 Mart 1992 - Eralp YAZAR örgütümüzün 14. kuruluş kutlamaları sırasında İzmir Yenişehir'de düzenlenen silahlı gösteriye polis saldırdı. Çıkan çatışmada komünist

Eralp YAZAR

militan Eralp yoldaş şehit düştü. '91 ortalarından başlayarak örgütümüzün yeniden toparlanma çalışmalarında İzmir'de öne çıkan bir-iki yoldaştan biriydi. Kararlılık, kesinlik ve soğukkanlılığı ile "*eylem adamı*" özelliklerini kısa zamanda ortaya

koymasıyla "TİKB İsmail Cüneyt Müfrezesi"ne alınmıştı. Kişisel değerlendirmesindeki son sözleri ve bu uğurdaki yiğit ölümü bizim de yüksekte tuttuğumuz bayraktır. "*En son olarak şunu söylemek isterim ki, aldığım sorumluluk ve yükümlülükleri hiçbir tereddüt göstermeden TİKB'ye yazarız bir şekilde yerine getireceğimi, TİKB'nin hiç kuşkusuz olmasın!*

*Yaşamın Devrim ve Sosyalizm!
Yaşamın TİKB!*

hep en önde yürüyecekler!

Gelenegin İzinde:

Faşist diktatörlük özellikle 1 Mayıs sonrası Komünist ve devrimcilere saldırısını daha da artırarak devrim ve sosyalizm mücadelesinin önünü almayı çalışıyor. Cezaevleri genel direnişi sırasında gözaltına alınıp tutuklanan devrimcilerin sayısı oldukça kabarıktır. Ben de bu süreçte gözaltına alındım ve alınma anından itibaren faşist diktatörlüğün infazcı katil timleriyle dövülmeye, sloganlarla onların asıl yüzünü teşhir etmeye başladım. Bir talihsizlik sonucu gözaltına alındığımız ortamdaki emniyete getirilirken yoldaşlarımızla attığımız "Kahrolsun Faşizm!" sloganı katillerin suratına bir tokat gibi çarpıyor. Bir ara içinde bulunduğum ekip arabasından merkezle yapılan şu konuşma geçiyor, "Komiserim bunlar Fatih'lerin torunlarıymış ve direneceklermiş". Evet bizler Fatih'ler, Osman'lar, İsmail'ler, Ataman, Rouzi, Şahn, Nilgün...lerin yoldaşlarıyız. Onların devrettiği TIKB gelenek ve hücum ruhunu kuşanmış can yoldaşlarıyız. Bu andan itibaren de direnişimiz geleneklerimize yeni bir halka daha katmak üzerine kurulmalıydı. "Madem ki şu an faşist diktatörlüğün olındayım onlara bir yanilgiyi de benim tattırmam gerek" diye düşünüyorum emniyete doğru giderken. Faşist köpek sürülerinin kendilerini güçlü hiss ettikleri inlerine geliyoruz. Bizleri bir duvar kenarına dizerek üzerimizden çıkanları tespit edecekler. Katilin biri bizlere doğru gelip başıma vurarak "Elebaşları bu" diyor ve beni hedef gösteriyor. Benim için yeni bir deneyimin yaşanacağı anın başlamasından bu yana 2 saat geçmişti. Alındığım ortamdaki pijama, fanila ve ayakkabısız olarak getirilmiştim emniyete. Kimliğimin de içinde bulunduğu cüzdanım da üzerimde değildi. Tutanak tutmaya götürüyorlar, üzerimden çıkan yalnızca saatim ve kayıt yapılıyor. Adımı soruyorlar söylemiyorum ve tutanağı imzalamıyorum. Peşinden ne kadar paramın olduğu vb. sorular geliyor ama hiçbir cevap alamıyorlar. Henüz adımı da tespit etmiş değil. Buradan apar topar biraz yan tarafa çekiliyorum, göz bandını biraz açıyorlar ve yerde duran pantolonlardan hangisinin bana ait olduğunu soruyorlar. Yalnızca

ADIMI SOYLEMEYECEĞİM

pantolona bakmakla yetinliyordum ve teğiz atmüyordum. Kızıyorlar, çekiştirerek daha sonradan öğrendiğim 5 numaralı hücreye atıyorlar. Alındığımız ortamda bulunan yoldaşların örgütümüz için ne kadar değerli olduğu çok iyi biliyorum ve olayın nasıl olabileceği üzerine, nerelere kadar uzandığı üzerine kafa yormaya çalışıyorum. Alınış çöklimiz bariz olduğu için (yani hedefli) ifade vermeme, adımı söylememe yönünde bir duruşu kendime belirledim.

Yaklaşık 1 saat sonra hücreden çıkarılıp gözlerim bağlanarak işkence odasına götürülüyorum. O bildiğimiz papaz rolleri, hor çeyi bildikleri ve kendimi ezdirmemem gerektiği vb. söylömler başlıyor. Hiçbir tepki vermiyorum. Adımı soruyorlar, susuyorum. Tekrar, tekrar adımı soruyorlar susuyorum. "Kendini donamak istiyorsun ha..." diyerek elektrik verilten tozğahın yanına getiriliyorum. Soyun diyorlar, hiçbir tepki yok, susunmuyorum. Tartaklayarak soyuyorlar. Ve işte yıllardır merak ettiğim, kitaplardan ve yoldaşlardan dinlediğim elektrik tozğahındayım. Herman sabitliyorlar beni ve sağ ayağımın bir parmağına manyetonun çıkan kabloyu bağlıyorlar. Bu arada birileri sürekli adımı soruyor ve işte manyetonun sesi gelmeye başladı. Önce vücudumun sağ tarafı ayakta boğazıma kadar iletiliyor, hareketli kablo vücudumda gezdirilmeye başlandı. İlk önce "Vay... elektrik buymuş ha" dedim lımden ve hiçbir ses çıkarmamak için kendimi kontrol etmeye çalıştım. Sorular hep adımıyla ilgili. Arada benimle ilgili bildiklerini de söylüyorlar ama keil onları çökmek istediğim zeminde. Adımı ve ifademi savulıkta söyleyeceğimi daha önce de belirtmiştim. Suemayı teroh ediyorum. İlk soansı bitiriyorlar ve ben kazanıyorum. Çıplak vaziyette gözlerim bağlı farklı bir yöre götürülüyorum. Burada boynumdan ağız kısmım ilno su tutularak iletiliyor. Daha sonra kaldırıty uzunca bir